שבוע ספורט

מעריב

(יונתן הללי, עמ' 16)

(מאיר בליצר, לונדון, עמ' 6–7)

עונת המלפפונים

תופעה חוזרת על עצמה מדי קיץ וידועה בעולם העתונות בשמה השגרתי: „עונת המלפפונים". אין לדעת מה רע במלפפונים, שהרי אפשר להכין מהם מטעמים לרוב, אך היה, כנראה, מי שקבע ש„עונת המלפפונים" היא כזו שאין עימה חידשות גדולות ונצורות, ולכן גדושים מדורי הספורט השונים בידיעות מכל הבא ליד.

פרשת זאהי ארמלי – כן ולא מכבי חיפה – כן ולא הפועל תל־אביב – הסעירה את קהל חובבי הכדורגל בימים האחרונים. העניין סביב ארמלי חורג, כמובן, מהתחום הצר של „סתם התעניינות". ארמלי, המוערך ב־90 דולר לעונה, אינו דבר של מה בכך, לא לאוהדי מכבי חיפה, ובוודאי שלא לחובבי הפועל תל־אביב.

אלא שארמלי יש (לפי שעה) רק אחד, ועליו אפשר לבנות בניין שלם וגדול, שיכניס קצת מתח בעונה שחונה זו של אין־ספורט.

מה דרוש לה לפגרת הקיץ, הנוחתת עלינו (אין מה לעשות) בכל שנה, כדי שתיפרד מכינוייה הצמוד „עונת מלפפונים"?

למשל: כניסה של מיקי ברקוביץ' להסגר ו/או החתמתו לעונה ב„בוסטון סלטיקס"; נצחון של שלמה גליקשטיין על איבאן לנדל באחד מטורנירי הטניס במסגרת ה„גראנד פרי"; מינוין של הארגנטיני קארלוס בילארדו למאמנה של נבחרת ישראל בכדורגל ועוד חדשות מן הסוג המרנין והמדליק הזה.

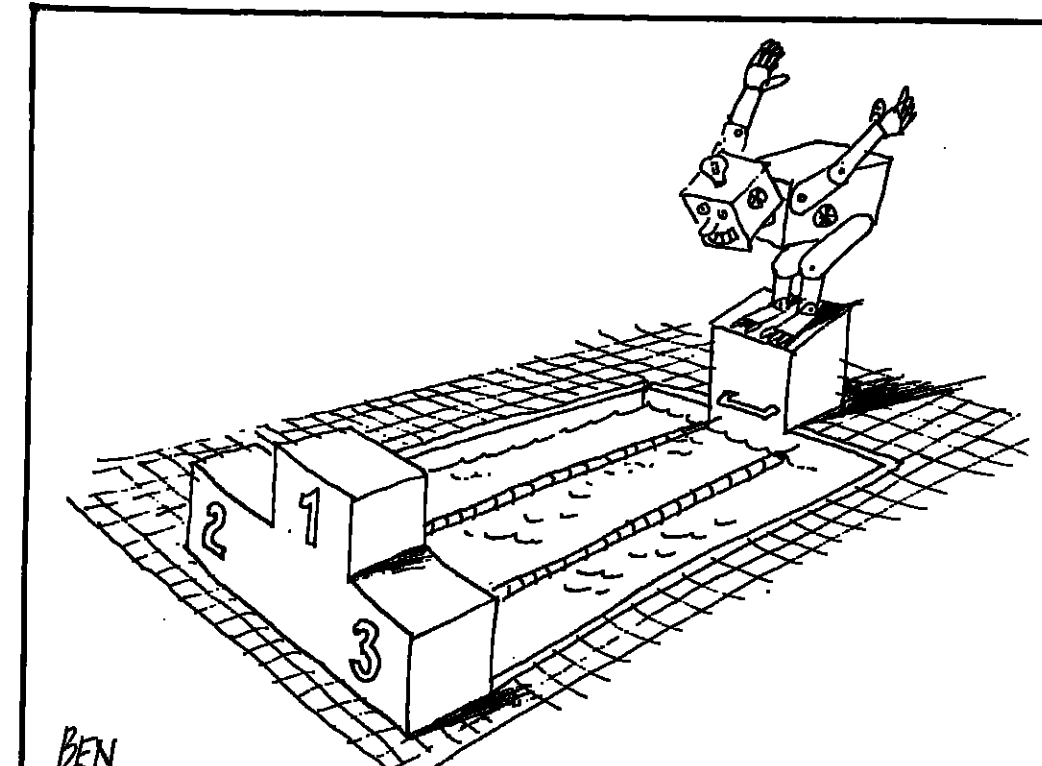
אבל גם החדשות הללו מלוות בבינוי, באם אינן באות לידי מימוש: „ברווז עתונאי".

וכך הולכים להם שלובי זרוע המלפפון והברווז, צוחקים על כל העולם...

בשער: ענת מאיר, 26, מורה לחינוך גופני מחיפה, מלמדת בכפר דרוזי. רשימה – בעמ' 16. צילום: שלמה מוסקוביץ'.

שבועספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לדר
עריכה: טובי פולק
צלם: עדי אבישי
עיצוב גרפי: שפי דגן
מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

כותבים

אוכלים את הקליפה וזורקים את התוכן

ברצוני להגיב על תוכן הכתבה שהופיעה ב„שבועספורט", גליון מס. 35, תחת הכותרת „דוקטוראט בפי־לוסופיית הכדורגל".

אני מצטט מדברי אשר לוי, כתב מקר מון „העיר": „ההנאה הגדולה שלי היא לראות את יש חוקיות מאחורי המהלכים במשחק"...„לנסות ולתפוס את מה שקו־רה"...„אם אני צודק – ומאחורי המשחק יש איזושהי נוסחה, שיטה, אז היא בשום פנים אופן לא של השחקנים. השחקנים הם בסך הכל פיונים על לוח השחמט. מה שמעניין זה המאמנים"...

פילוסופיה מוזרה של תלמיד לפילו־סופיה, שמעריף שיטות ונוסחאות ומזל־זל בצורה בוטה במחשבה וביצירה של הגורם האנושי המבריק ביותר במשחק הכדורגל: השחקן.

מאמנים ושיטות, מעניין בהחלט. אבל לכנות את השחקנים „פיונים" – עובר כבר מתוסר טעם לתוסר יכולת להבחין מה באמת חשוב, יפה ומעניין במשחק הכדורגל.

כדורגל ממשיך להיות המשחק המל־היב ביותר, שמושך את הקהל הרב ביו־תר בעולם כולו, לאורך שנים רבות כל כך. זאת בגלל הטכניקה האישית ויכולת האימפרוביזציה של הכדורגלן. השיטות והנוסחאות של המאמנים, שמר לוי מיי־חס להן חשיבות־על – נוצרו על מנת לנסות לעצור, לנטרל ולגבור על הוירטואוזיות של הטובים ביותר.

דומני שכאשר השיטות והנוסחאות יצליחו לנטרל ולנצח את הוירטואוזיות של השחקנים, יחדל המשחק להיות מל־היב ויהפוך ל„עוד סתם משחק", שאשר לוי אולי יצפה בו, לבד.

שוער באר־שבעי מאריו זוכוביצקי.

אם הבנתי נכון – נהנה מר לוי כמונ־דיאל האחרון יותר מקארלוס בילארדו מאשר מדייגו מארדונה. אם כן – אין מה לעשות. יש גם כאלה שמקבלים אפרסק, אוכלים רק את הקליפה וזורקים את התוכן.

באר־שבע מאריו זוכוביצקי

אלברט חמו, כוכב עליון?

כתושב רמת־גן, אני נהנה לקרוא בעתונות על הנסיונות של אלב־רט חמו להקים יש מאין, קרי: קבוצת כדורסל שתישא את השם הפועל רמת־גן.

לעניות דעתי – ייכשל אלברט חמו במשימה שנטל על עצמו. הוא היה ידוע כשחקן מסור ונאמן, כקצין משטרה טוב ופורה, אבל הוא לא יודע, כנראה, עם מי יש לו עסק ברמת־גן. יותר נכון: עם מי אין לו עסק. כי ברמת־גן אין איש שאפ־שר לדבר אתו על כדורסל.

אם חמו רוצה לפנות לפוליטיקה ול־תככים מסביב – רמת־גן היא המקום האידיאלי. יש לו שם ממי ללמוד. אבל כדורסל? ספורט? – מה לאנשי הפועל ולכל אלה?

רמת־גן ישראל שובל

מדוע לא שותפו האלופים באליפות?

לא הבנתי מדוע נעדרו שני המייצגים שלנו באליפות העולם בשחיה, אייל שטיגמן ושגב פורת מאלי־פות ישראל האחרונה. ממה חששו המ־אמנים, מפציעות, מאבדן כושר, מעו־מס־יתר?

לא יעלה על הדעת ששני השחיינים, הנחשבים לטובים במדינה, לא ישתתפו באליפות, יותר משבוע לפני פתיחת אליפות העולם בספרד. מישהו, כנראה, לא נתן דעתו בעניין זה עד הסוף.

תל־אביב משה ברק

חוסה גלפנד עובד; תודה לכם

ב„שבועספורט" פורסמה כתבתה של ברוריה ביגמן בנושא העסקתו של חוסה גלפנד, מאמן כדורעף מנוסה שעלה לארץ מארגנטינה.

בעקבות הכתבה קיבל מר גלפנד הצ־עות עבודה ועתה הוא עוסק במקצועו.

תודה לכם ואנו תקווה שתמשיכו לט־פל בנושאים שיקדמו קליטת עולים חד־שים.

תל־אביב מאיר הברמן, דו"ר הקטור צימנט, התאחדות עולי אמריקה הלא־טינית בישראל

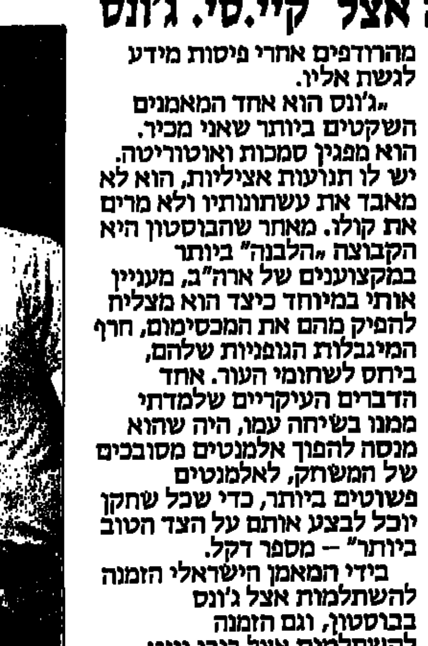

שאנה ברקוביץ', תכשיטנית, 24 מתל־אביב

שרירית ענת שלמה – חיילת בת 20 מרמת־גן

חדש בשטח: בצלאל אוולאי, מציל אילתי בן 26

שגעון של שרירים

גברים שרוצים להפגין את כוחם בשרירים מנופחים – שגעון ספורטיבי מקובל. נשים המקדישות זמן לפיתוח וטיפוח השרירים – זהו כבר שגעון יוצא דופן.

במוצאי שבת (30.8) בבית בארבור בת"א, בתחרות מר ומרת ישראל, יציגו את שריריהם 35 גברים ועשר נשים.

שגעון פיתוח הגוף דבק כבר בכ־1500 בחורים, חברי ההתאחדות הישראלית לפיתוח גוף, שאינה מוכרת בהתאחדות לספורט בישראל. מספר הנשים המפתחות שריריהן הוא רק 50, אבל אשר פריג', לשעבר מר ישראל (באמצע שנות ה־60), וכיום יו"ר ההתאחדות לפיתוח גוף, מעריך כי בתוך זמן קצר ימצאו עוד משוגעות לענף ספורט בריא זה.

באולימפיאדת סיאול יוכר כנראה ענף זה כספורט אולימפי. מי שנלחמים כדי שיכלל בתכנית המשחקים האולימפיים, הם האחים היהודים מקנדה בן וג'ו ווידר. בן, אשתקד מועמד לפרס נובל לשלום, הוא היו"ר של ההתאחדות הבין־לאומית בספורט זה, ואחיו הוא המו"ל של כל המאגזינים המקצועיים בספורט זה.

הם תרמו כ־300 אלף דולרים להקמת אולם כושר גופני משוכלל באוניברסיטת ירושלים, שהחל כבר לפעול, ויחנך במעמדם בתחילת אוקטובר.

אשר פריג', שופט בין־לאומי, בעל רקורד עשיר של שופט באליפויות עולם, מתכוון לערוך ב־1988 את תחרות "מר יוניברס" לחובבנים ו"מיס יוניברס" לחובבניות בישראל, וזוכה על כך לאהדה גדולה מראשי ההתאחדויות במדינות רבות.

ברוריה ביגמן

דקל: הזמנה פתוחה אצל קיי.סי. ג'ונס

מאמן הכדורסל גרשון דקל מעיד על עצמו: "אני אוהד מושבע של הבוסטון סלטיקס". שנתיים חלם להיפגש פנים אל פנים עם מאמן אלופת העולם, קיי.סי. ג'ונס. בעבר ניפגש עם מי שהיה מאמן הקבוצה, דייב קאונס, שזכה עם הקבוצה בשתי אליפויות כשחקן ושתיים כמאמן, ועם ביל ראסל האגדי. את החלום לפגוש את ג'ונס הגשים בעת שעקב אחרי משחקי אליפות העולם שהיו בספרד.

דקל היה בין 1000 המאמנים שהשתתפו בהשתלמות מאמנים שהיתה במדריד, בה הירצו קייסי ג'ונס, בובי נייט, מאמן מיכללת אינדיאנה, ולולו סאינז – מאמן ריאל מדריד. אך דקל לא היה שם כאחד המשתתפים. הוא זכה לכבוד מיוחד כאשר ניפגש לשיחה בת שעתיים עם ג'ונס, המאמן השחור של הקבוצה הלבנה ביותר בנ.ב.אי. השמירה ההדוקה סביב המאמן האמריקני מנעה מהרודפים אחרי פיסות מידע לגשת אליו.

"ג'ונס הוא אחד המאמנים השקטים ביותר שאני מכיר. הוא מפגין סמכות ואוטוריטה. יש לו תנועות אציליות, הוא לא מאבד את עשתונותיו ולא מרים את קולו. מאחר שהבוסטון היא הקבוצה "הלבנה" ביותר במקצוענים של ארה"ב, מעניין אותי במיוחד כיצד הוא מצליח להפיק מהם את המכסימום, חרף המיגבלות הגופניות שלהם, ביחס לשחומי העור. אחד הדברים העיקריים שלמדתי ממנו בשיחה עמו, היה שהוא מנסה להפוך אלמנטים מסובכים של המשחק, לאלמנטים פשוטים ביותר, כדי שכל שחקן יוכל לבצע אותם על הצד הטוב ביותר" – מספר דקל.

בידי המאמן הישראלי הזמנה להשתלמות אצל ג'ונס בבוסטון, וגם הזמנה להשתלמות אצל בובי נייט באינדיאנה. הוא מבטיח לנצל את ההזמנות המפתות הללו.

ברוריה ביגמן

מאמן הבוסטון, ג'ונס (שני משמאל), עם מעריץ ישראלי דקל (מימין)

כריס ואנה במגרש הטניס. צילום: "גאמא" פאריס.

סייף ופרופסור: דוד מנדס

הסייף שהשתיל ברך

בידיעה המרעישה על השתלת ברך, שהיא בבחינת פריצת דרך בעולם הרפואה הישראלי – שהוקרנה לפני זמן קצר בטלוויזיה – התייצב בפני המצלמות פרופסור דוד מנדס, והשמיע הסברים מדעיים מעמיקים.

למנדס – עוד הרבה לפני היותו פרופסור – עבר ספורטיבי מרשים: מי שנולד באיטליה ב־11 בפברואר 1937, למשפחה יהודית בעלת שושלת יוחסין עתיקת יומין (אחד מבניה היה ראש ממשלת צרפת לשעבר, פייר מנדס־פרנס), היה בנעוריו ובעלומיו סייף מצטיין. לאחר שזכה פעמיים באליפות ישראל ברומח ("פלורט"), בסוף שנות השישים – נבחר לייצג את ישראל באולימפיאדה, שנערכה ב־1960 ברומא, יחד עם חברו דוד ואן־הלדר.

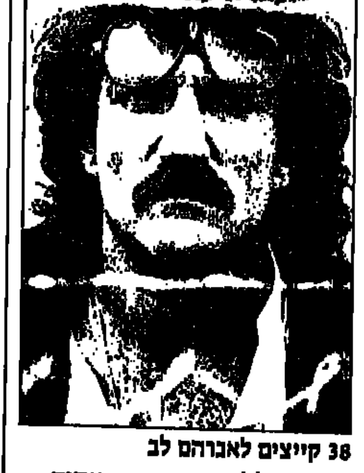
שני הסייפים לא הצליחו במיוחד במועד המחייב – הם נכשלו בנסיונם לעבור לסיבוב השני – אך הגשימו לפחות את מישנתו של הברון פייר דה־קוברטן, הוגה רעיון המשחקים האולימפיים המודרניים – "לא חשוב ההישג, העיקר ההשתתפות".

במקרהו של דוד מנדס, הגיע ההישג הגדול – ב"איחור" של 26 שנה; אבל מי יוכל לנבא עתידות: בתחום הרפואה, החיים רק מתחילים בגיל 49.

צבי בר־שירה

במקום פרחים

למזכירו הוותיק של איגוד המאמנים, דורון קרדו, בן 56; למאמן נבחרת הנוער, גיגי כהן, בן 50; לכוכב הבין־לאומי, מאמן העבר ואמרגן בהווה, מוטל'ה שפיגלר, בן 42; למנהל שמשון ת"א, עזר כהן, בן 40; לשחקן העבר הבין־לאומי ולמאמן רמת־השרון בעונה הבאה, אברהם לב, בן 38; לסגן יו"ר מכבי יפו – אשתקד ואולי גם בעונה הקרובה – יוסי ברכה, בן 37; ליו"ר מחלקת הכדורגל במכבי חיפה, צבי וייצנר, בן 36; לשופט הכדורגל מאיר בנישתי, בן 35; לשאול ששון, הפועל יהוד, בן 38; לג'קי דהאן, ומת־השרון, בן 28; לחיים לוי, בית"ר נתניה, ולמרדכי ("טופל'ה") בייטנר, בני 26; לשני חלוצי הפועל חדרה, שניסו אשתקד את מזלם בהפועל חיפה ולא הצליחו למנוע את ירידתה לליגה הארצית, אהוד ואנה ויגאל אלחדד (אהוד מבוגר מיגאל בארבעה ימים), בני 25; לדני אשכנזי, החלוץ החרש־אילם, שהעניק את שירותיו לכמה קבוצות הפועל, בן 24; לאבי כהן (מאשקלון – אחד מחמשת השחקנים בליגות הגבוהות הנושאים שם זה...), שהופיע אשתקד במכבי שעריים, בן 23; לשוער יוטל שפיר, הפועל יהוד, בן 21; ל"צמד הפרברים", משה אייזנברג, בני־יהודה ולתנחום ("תני") לויתן, שמשון, בני 19; למני בסון, הפועל פ"ת ולאייל גזית, הפועל ים, בני 18.

38 קייצים לאברהם לב

Chris For Ever

כריס אוורט־לויד אינה זקוקה להצגה בפני הקהל הרחב. הטניסאית האמריקנית המצויינת. היא יכולה לפרוש בשקט, שכן יש מי שימלא את מקומה. המועמדת: אחייניתה בת החמש, אנה, המתאמנת היום בהדרכת כריס. סבא ג'ימי, אביה של כריס, ובעצמו טניסאי־עבר, גאה בעובדה שאנה תפתח את הדור השלישי של משפחת הטניסאים במשפחה.

הצמד מליברפול ימשיך לרוץ

אך הלונדוניות ווסטהאם, ארסנל וטוטנהאם – ימשיכו לנשוף בעורפן ★ ליגה בלי גרי לינקר ומארק יוז ★ גם איאן ראש ישחק רק עוד עונה אחת בליברפול, ולאחר מכן ביובנטוס ★ המבחן הגדול של הליגה האנגלית השנה: הקהל ביציעים ★ באנגליה נערכים לשנות בצורת נוספות באירופה, בעקבות השתוללויות הקהל ★

מאיר בלייך,
סופר „מעריב" בלונדון

אם בתום עונת הכדורגל חשבנו שהכדורגל האנגלי הצליח להתרומם מלהבות ברדפורד ומהריסות כריסל, ואם קברניטי המשחק כאן קיוו שבעקבות כך יוסר החרם האירופי, באו מאורעות השבוע שעבר באמסטרדאם וניפצו את אשליותיהם.

התאחדות הכדורגל, שבחרה לנקוט במדיניות של בת־יענה, ספגה מהלומה נוספת. הצעדים שנקטו האגודות והממשלה לא הצדיקו עצמם. החוליגנים היו חזקים מכל. עתה מרימים האנגלים ידיים: „אם המתפרעים לא היו מוצאים פורקן בזירת הכדורגל – הם היו עושים זאת במקום אחר", היא הדיעה הרווחת. בלונדון, בליברפול ובמנצ'סטר השלימו שהנידוי מאירופה יימשך שנים. שיטות יעילות יותר להדביר את המתפרעים בבית כבר אין מציעים.

באווירה קשה זו ייפתחו בשבת הקרובה משחקי הליגה המפרכת בתבל. 22 קבוצות יתמודדו על תואר האליפות – ומנגד יעשו ארבע קבוצות מאמץ שלא לרדת לליגה השניה. בתוך שנתיים יש כוונה להגיע ל־20 קבוצות בליגה.

שינוי זה הוא אחד מתוך כמה שכפו קבוצות העילית על הליגה. עד לעונה זו היה מעמדן של קבוצות כליברפול זהה לזה של פיטרבורו מן הליגה הרביעית. קברניטי הגדולות חשו שהם נושאים על גבם את האחרות. חטוטרת זו, ירושת העבר, הם ביקשו ליישר. הם רצו בנתח שלו הם ראויים ואיימו בהקמתה של סו־פר־ליגה. לאחר מו"מ מתיש, הצליחו הגדולות לכפות הסדר שיקנה להם זכויות הצבעה מו־עדפות וכן גם הכנסות רבות יותר מן ההימו־רים, הטלוויזיה ומעיסקות החסות (ספונסרשיפ).

גוזלים את הכוכבים

אלא שגם כך הם מפגרים במ־רוץ מול האירופ־אים. האיטלקים והספרדים גוז־לים את כוכבי־הם. מבקיעי השערים ומוש־כי־קהל כמארק יוז, גארי לינקר ואיאן ראש, הם עתה רכושן של קבוצות זרות. אפילו בלמה של הנבחרת, טרי בוצ'ר, העדיף את גלזגו על פני כרי הדשא של טוטנהאם ומנצ'סטר.

ועל אף כל אלה – אין ספק שצפוייה כאן עונה מרתקת. בשנה שחלפה ניהלו חמש קבוצות מרוץ כמעט צמוד עד לשלבי הסיום. העובדה ששוק ההעברות היה עד כה משותק כמעט לחלוטין – משמעותה שאין צורך לצפות לשינוי מרחיק לכת במאזן הכוחות. כמו בשנים שחלפו – הצמד מליברפול ימשיך לתת את הטון.

ליברפול, ה„דאבליסטית" בהנהגתו של קני דאלגליש, אכן נמצאת בעמדת הזינוק הטובה ביותר. היא תמשיך להציג את הצוות הבינלאומי שלה, הכולל גם את איאן ראש, הפעם במעמד של מושאל מיובנטוס. גרובלאר מזימבאבווה, ג'ונסטון האוסטרלי ומולבי הדני ישתפו פעולה עם הסקוטים דאלגליש, האנסן וניקול, האירים לורנסון, בג־לין ו־ווילאן וגם האנגלים וולש, לי וגילספי, המתקשים למצוא מקום בהרכב. תהיה זו השנה האחרונה של הצמד דאלגליש־ראש ומעניין יהיה לראות מה טומן באמתחתו בעל החולצה מספר 7 ובעל שרביט הניהול.

קני דאלגליש. יותר מ„דאבל" – אי אפשר.

משימה ארוכת־טווח

אברטון, השכנה מן העבר האחר של פארק סטנלי בליברפול, איבדה את כוכבה גארי לינקר לברצלונה. 40 השערים שהבקיע מלך השערים של הגביע העולמי בעונה שעברה – יחסרו בלי ספק לאברטון. אלא שלצוות של הווארד קנדל יש יתרון אחר. הוא בנוי למשימות התובעות נשימה ארוכה, כפי שדורשת הליגה האנגלית, וכפי שהוכחו בשנתיים שחלפו.

עם פיטר ריד, טרוור סטיבן וגארי סטיבנס, הבינלאומיים של אנגליה, ישאו בעול ואן־דה האו, ברייסוול, שידי, שארפ ווראקליף, כאשר בתוך, נועל את נעליו של לינקר, נמצא שוב את אדריאן הית'. בעייתה הנוכחית של אברטון היא שכמה משחקני המפתח שלה, ובראשם מאונטפילד, ריד וסאותהול, טרם החלימו לחלוטין.

מי שסבלה ממכת פציעות בעונה שחלפה היתה מנצ'סטר־יונייטד שעליה הימרו רבים. היא פתחה עם 30 נקודות בעשרה מחזורים, אלא שהפציעות – יחד עם מדיניות פנקס השיקים של מנהלה רון אטקינסון, שלא הוכיחה עצמה – עצרו את מיאוצה לקראת השלבים המכריעים. לרשותו של אטקינסון עומד סגל עצום, שחלקו הוא רכש של אמצע העונה. שני שוערים מן השורה הראשונה, ביילי וטרנר, מתחרים על האפודה הירוקה. מאחור מועמדים לשחק הוג, מורן, דקסברי, אלביסטון, מגראת, קולין גיבסון ואלכס יוז. במרכז השדה מובטח מקומם של בריאן רובסון (אם החלים לחלוטין), וויטסייד וסטראקן, ואליהם מבקשים להצטרף מוזס, אולסון, סיוואבק ובלקמור. לתפקידי החוד עומדים לרשות אטקינסון הרכש החדש דיוונפורט וטרי גיבסון או הוותיק סטייפלטון. השאלה היא האם הוא ימצא את נוסחת ההרכב הנכונה.

ארסנל שמה מבטחה בצ'ארלי ניקולאס.

מנהלים חדשים בלונדון

לרשימת ה„סופר־קבוצות" צריך לצרף עוד את שתי הלונדוניות – טוטנהאם וארסנל, אם כי בשנים האחרונות הן אינן עונות על הציפיות. שתיהן מינו העונה מנהלים חדשים, בתקווה שהללו יצעידו אותן לתהילה שתמלא גם את יציעיהן המתרוקנים. היחידות שמילאו את קופותיהן תודות למכירת כרטיסים היו שתי הליברפוליות ומנצ'סטר.

טוטנהאם רכשה את שרותיו של דיוויד פליט מלוטון. מנהלה הקודם, פיטר שריבס, רכש בעונה שחלפה את כריס וודל ופול אלן שטרם הצדיקו את מחירם. פליט ניהל מירדף לא מוצלח אחרי טרי בוצ'ר, בנסיון לחזק את ההגנה. בינתיים הוא הסתפק בהבאתו של המגן הצעיר מיטשל תומס, בעוררו את זעם מעסיקיו לשעבר בלוטון. טוטנהאם תשען על קלמנס, הודל וגארי סטיבנס, ואליהם יצטרפו רוברטס, דני תומס, היוטון, פול מילר, מאבוט, פאלקו, גאלוין וקלייב אלן. ארדילס מצוי עדיין בסגל, אולם הרבה יהיה תלוי ביכולתם של הודל ו־וודל המסוגלים להרבה – אך חסרים את מימד היציבות. אוהדי ה„תרנגולים" הראו בעונה שעברה שנאמנותם אינה עיוורת. אם הם יסבלו שנה מאכזבת נוספת – הם עלולים לתת לטוטנהאם את הגט הסופי.

ארסנל הציבה כמנהלה את שחקנה לשעבר ג'ורג' גראהם, שניהל את מילוואל מן הליגה השלישית. ארסנל, שבשורותיה משחקים המגינים הבינלאומיים סנסום ואנדרסון, שיחררה את חבריהם הוותיקים וודקוק ומארינר. גראהם ימשיך להריץ את הצעירים, מלאכה שבה החל המנהל המודח דון האו. הרכש היקר האחרון של הקבוצה היה סטיב ויליאמס, בזמנו – שחקן הרכב בנבחרת. אם ישוב לכושרו ואם בינלאומי אחר, ריקס, יעשה אף הוא כך, ואם יצליח צ'ארלי ניקולאס להוכיח מה רב הכשרון שטמון ברגליו – צפוייה ל„תותחנים" עונה טובה מקודמותיה.

איאן ראש.
עונה אחרונה באנגליה. בשנה הבאה – באיטליה.

לונדונית אחרת, ווסטהאם, פיגרה רק בארבע נקודות אחרי ליברפול. צוות צעיר, בניהולו של המנהל הוותיק ג'ון לייל, הביא לה את הישגה הטוב בליגה. תגלית העונה, טוני קוטי (20), עם הסקוטי פרנק מקאווני, היו אחד הצמדים הרעננים והפוריים ביותר בליגה. האם הם יצליחו לשמור על מקומם כלונדונית מספר 1, מתוך שבע בעונה הנוכחית.

מתחריהם בעונה שחלפה על תואר זה היו לוחמי צ'לסי, שסיימו במקום השישי. גם קבוצה זו מציגה צמד חוד מרתק, בדמותם של דיוויד ספידי וקארי דיקסון, ולידם מסייע פט נווין הצנום. שתי הקבוצות, שלהן קהל אוהדים תוסס במיוחד, ידעו להלהיב באיכות וברוח לחימה. יכולתן לשמר תכונות אלה – תיקבע הרבה באשר להצלחתן העונה.

וימבלדון – בכדורגל

שתיים מן העולות באות מלונדון. וימבלדון מוכרת יותר בזכות מגרשי הטניס שלה. קבוצה זו הצטרפה לליגה רק לפני עשר שנים ובתוך שנתיים דילגה מהליגה השלישית לראשונה. כאן היא תגלה שקשה להתקיים, כאשר מיספר הצופים הממוצע שלך הוא 4000. גם צ'ארלטון אתלטיק, העולה האחרת, אינה בעלת ממון רב. בעונה שעברה החליטו פרנסיה של קבוצה ותיקה זו לאמץ את „שיטת בלומפילד" ולחלק מגרש אחד עם פולהאם. שתיים אלה הן מועמדות וראויות למאבקי ההישרדות.

סינדרלה אחרת היא אוקספורד. קבוצה זו, שנחלצה מירידה במחזור האחרון, הצליחה לזכות במפתיע בגביע החלב, ההופך השנה לגביע „ליטלווד'ס". לרשותה עומד חלוץ מעולה, ג'ון אולדרידג', המזכיר במשחקו ובמראהו את איאן ראש (הוא מצוי על הכוונת של ליברפול).

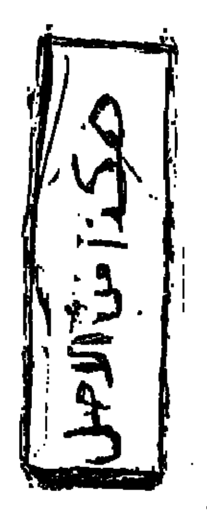
אל הליגה שבה נוריץ', לאחר שנה אחת בלבד בליגה השניה. סיכויה להשאר אינם פחותים מאלו של קבוצות כמו לסטר, קובנטרי, אסטון־וילה וסאותהמפטון, שאף שיש לה נכס בדמותו של השוער שילטון לדעתי היא צפויה להתדרדר.

ק.פ.ר, ווטפורד עם ג'ון בארנס, לוטון עם מיק הרפורד, החלוץ המרכזי המבוקש ביותר בידי הגדולות, ניוקאסל, עם תגלית הגביע העולמי בירדסלי (שנרכש בידי אטקינסון תמורת 300,000 לירות ונמכר תמורת 120,000), נוטינגהאם, עדיין בניהולו של בריאן קלאף ושפילד וונסדי, שסיימה חמישית, יהיו הסוסים השחורים של הליגה. זו האחרונה, רכשה קיצוני בן 19 מהליגה השלישית, דיוויד הירסט, תמורת 250,000 ליי"ט. מנהלה ושחקניה מאמינים, במידה רבה של צדק, שהם מסוגלת להתחרות כשווים עם הגדולות.

הצלחה בליגה האנגלית אינה מבוססת על כשרון בלבד. זו מלחמה מתישה במגרשים בוציים, אלו הם קרבות בלתי מתפשרים הגוררים פציעות, אלו הם משחקים דחויים המחייבים כשלב מאוחר יותר מאמץ מרוכז.

אלא שהמבחן האמיתי של הקבוצות האנגליות בעונה זו – לא יהיה על כר הדשא, אלא ביציעים. גורלו של הכדורגל האנגלי מבית ומחוץ – תלוי ביכולתם של כל הגורמים להשתלט על הפורעים המאיימים להורסו. ■

הודל – „תרנגול" של טוטנהאם.

כוכב שביט

פרדי שביט, גזבר מכבי חיפה, כדורגל ★ 16 שעות עבודה ביממה ★ לקח על עצמו ב־79' עסק כושל, הפך אותו לאימפריה בירוק ★ כיום הוא האיש החזק של האגודה. על פיו ישק כל חוזה עם השחקנים ★ מבט מן החוץ על „האיש הרע" של המחלקה, איש שרק טובת המועדון עומדת לנגד עיניו ★ ב־48', כשעלה לארץ מרומניה והתיישב במעברת פרדס־חנה – הוא לא חשב על כך.

יונתן הללי

יש לו עשרות „עובדים", לא מעט מתקנים, אלפי לקוחות, העסק „שלו" נחשב למכרה זהב, שעדיין לא נתן את מלוא התפוקה. הוא ידוע כמי שאינו ממהר להוציא מכיסו את השקל, וכאחד היודע לעשות משקל שניים. פרדי שביט, גזבר מחלקת הכדורגל של מכבי חיפה, הוא האיש שבזכותו הפך מועדון, שעד לפני פחות מעשר שנים היה שקוע בחובות, לאימפריה כלכלית גדולה בכל קנה מידה.

פרדי שביט, 49, בעל בית מלאכה וחנות למאזניים, היה בתקופת נעוריו שחקן במכבי חיפה. הוא היחיד מבין חברי ההנהלה שבעברו יש רקע מקצועי בכדורגל.

יליד רומניה, עלה עם משפחתו לארץ ב־1948, נחת במעברת פרדס־חנה. „לקח לנו כמה חודשים עד שעזבנו את המעברה" אומר שביט. מאוחר יותר עברה המשפחה לחיפה, לחדר וחצי ברחוב סטנטון, בעיר התחתית. „אני גאה לספר שאת ילדותי עשיתי במעברה ובסטנטון".

במקביל ללימודיו בבית החינוך העממי בחליסה וללימודיו בבית הספר המקצועי „בסמת", החל לשחק במכבי חיפה. חבריו בקבוצת הכדורגל הם שוער הפועל חיפה בזמנו, משה רן, אביו של אבי, שוער מכבי והנבחרת כיום.

בעיות במניסקוס אילצו את פרדי לפרוש מכדורגל בגיל צעיר. „לא הייתי כוכב כזה גדול שצריך להצטער על פרישתו" אומר שביט. אחרי שחרורו מצה"ל, עבד כמכונאי שכיר בחברת „ימה", מספנות ישראל הישנות. „ראיתי שלא אוכל להתקדם, עזבתי את החברה והחלטתי להיות עצמאי".

חמישה גרוש בשבת

שביט אוהב לדבר על כדורגל, במיוחד על החלק, שבו הוא נזכר בגאווה כי בין מאמניו היו אלי פוקס ואוטו שלפנברג (אביו של שמעון שנהר). הוא נזכר כי כשנפצע באימון – הגיע יואל יגר ז"ל, מראשי מכבי חיפה, עם מונית מיוחדת. „לקחו אותי במונית לבית־החולים. אז זה עלה הון תועפות", נזכר פרדי. ועוד הוא נזכר: „כשביל להשתתף במשחק חוץ היו השחקנים צריכים לשלם 5 גרוש בעבור דמי נסיעה. זו היתה תקופה"...

שביט והכדורגל חד הם. חבריו הקרובים אומרים שמאז 49' ועד היום – לא החמיץ ואפילו משחק בית אחד של הקבוצה. כזה אוהד שרוף היה עד שב־1978 הצטרף להנהלת מחלקת הכדורגל. הוא הגיע להנהלה בעקבות פנייתו של חברו, שלום וואנו, כעבר כדורגלן ולאחר פרישתו – חבר בכיר בהנהלת המועדון. „בתקופה ההיא – זה לא נחשב לכבוד גדול"... אומר האיש השולט כיום על משק כספי עצום.

גם תפקיד לא היה לו. „שר בלי תיק" כינו אותו. יו"ר המחלקה בעת ההיא היה „פיצלה", יצחק צבי. חלפה שנה. „פיצלה" התפטר, צבי וייצנר מונה ליו"ר ושביט מקבל לידיו את „תיק האוצר". תיק מלא וגרוש בחובות, „עד כי לא זכרתי את כל הבנקים שהיינו חייבים להם", נזכר שביט. „אף בנק", הוא מוסיף, „לא רצה לפתוח לנו חשבון, וזו היתה בעייה".

חבריו של שביט מספרים כי כדי לפתוח חשבון למכבי חיפה – מישכן שביט את העסק, את מכוניתו ואת חשבונותיו הפרטיים. הוא עצמו מסרב לדבר על העניין. כל מה שהוא מוכן לומר זה שהדבר היה כרוך בסיכונים רבים. „אבל רציתי לקחת אותם על עצמי". את הגרעונות קיבל שביט מקודמו בתפקיד. „הוא לא היה אשם במצב, אבל זו עובדה".

בלי פרמיות

חלפה שנה וסימני ההתאוששות הראשונים כבר ניראו בשטח. הקבוצה החלה לרוץ ועשתה דרכה לליגה הלאומית. הקהל הגיע למגרשי והכסף החל לזרום לקופה. החובות חוסלו, חשבונות מיותרים נסגרו. מכבי חיפה בלאומית. שביט מחליט: „השחקנים ישחקו בלי פרמיות". זה לא ילך, אמרו, אבל הוא החליט וכך היה.

שביט צנוע. לא אוהב לקחת לעצמו את הכל. מדבר בלשון „עשינו, בנינו, הקמנו". „אין מה לעשות, זה האופי שלי".

> ## פרדי, היזהר: מיכל מחכה בפינה...
>
> בין עיסוקיו הפרטיים לעיסוקו בכדורגל (משהו כמו 16 שעות עבודה ביממה), צריך למצוא זמן גם למשפחה.
>
> רעייתו החיננית של פרדי, מיכל, מפרגנת. „הילדים שלנו גדולים, הוא אוהב את הכדורגל. אני יותר ותרנית מנשים אחרות וזה עובד יפה".
>
> מיכל, גננת במקצועה, ואם לטלי היפהפיה ורני הצעיר יותר, מרגישה: „לפעמים הכדורגל עולה לי על העצבים. כשמתחשק לי ללכת לסרט או לשתות קפה, בעלי אומר: 'יש לי ישיבה, יש לי משחק ויש לי השד יודע מה'... זה מרגיז, לא? "
>
> מיכל שביט מציינת עם זאת כי „תודות לכדורגל קשרנו קשרים חברתיים. שמו של בעלי התפרסם, זה נעים, אבל יחד עם כל זה – אם לשים את כל התחביבים של פרדי על כף המאזניים – אני הייתי מוותרת על הספורט".
>
> „פרדי הבטיח לי שכאשר יישבר לי טוטאלית מהעיסוק שלו – הוא יפרוש. אני מוריעה לו, בהזדמנות זו, שאנחנו מתקדמים לקראת היום הזה בצעדי ענק"...

בלי פרמיות, אבל השחקנים של אז יספרו לך שהמשכורות הגיעו בזמן, בכל 15 בחודש, כמו שעון. שביט: „במקרה שלא היינו יכולים לשלם בזמן – היו חברי ההנהלה מוציאים מכיסם כסף כדי לעמוד בהתחייבויות. אם מבטיחים צריך לקיים. אמינות היא מעל לכל. את הכסף קיבלנו מאוחר יותר בחזרה. לא נכון לומר שתרמנו. פשוט עזרנו".

שביט הוא זה שמחליט מה יהיה התקציב בעונה הבאה. הכל מתבסס על מכירת כרטיסים, מאמץ, כספי טוטו ועזרת ההתאחדות לכדורגל. שביט יודע כי לא די בהצהרה בנוסח: „אנחנו נמוכר כרטיסים רבים". כדי להצליח במכירה – דרושים גם שחקנים טובים.

אחרי הבלימה בא שלב חיסול החובות. מאוחר יותר, ב־1983, החל לדברי שביט שלב הצמיחה. „צירפנו את המגן ציון מרילי, עיסקה מוצלחת המוכיחה עצמה עד עצם היום הזה". אחרי זה נרכש זאהי ארמלי, עליו אומר שביט שזוהי „העיסקה הטובה ביותר בכל תולדות המועדון". הוא נזכר גם כי בתקופת חיסול החובות נרכש הלל קפלן, אף הוא נכלל בקטגוריית שחקני הרכש הטובים ביותר. „גם אלי מיאלי נקנה ב־2 מיליון ל"י, הבקיע 12 גולים בעונה ונמכר ב־4.5 מיליון. זה רע?" שואל שביט.

הסוד של שביט בניווט הספינה הכלכלית של מכבי חיפה הוא: „אל תבטיח מה שאינך יכול לעשות".

רכש ומכירה

שתי עסקות גדולות ביצעה מכבי חיפה בתקופה האחרונה: רכישתו של הכדורגלן הארגנטינאי דניאל בריאלובסקי ומכירתו של רוני רוזנטל לקבוצת ברוז' בבלגיה. בשני המקרים היתה מעורבותו של שביט גדולה. בעיסקת בריאלובסקי הוא עמד על כך שזו לא תתבצע אם רוזנטל לא יימכר. ובעניין רוזנטל הוא זה שנקב בסכום האגדתי של 270 אלף דולר, בעבור שחרורו, אחרי שרבים מחבריו במועדון היו מוכנים להתפשר גם על 200 אלף.

„יש למכור את רוני", שביט התעקש. הוא ידע על מה הוא מדבר. „רוזנטל נמכר לבסוף לפי דרישתי, ובריאלובסקי נרכש ב־300 אלף דולר, אחרי שהמכסיקנים דרשו 400".

שביט הוא האיש המנהל עם השחקנים את המו"מ על שכרם. „אני תמיד יוצא האיש הרע, אבל השחקנים יודעים שאני לא עושה זאת בגלל רוע לב. הם יודעים היטב שרק טובת המועדון עומדת לנגד עיני". וכך מכנים אותו אחרים מהשחקנים „קמצן", אחרים אומרים שהוא נוקשה.

„אני צריך לחיות עם זה", אומר פרדי, האיש העומד מאחורי מועדון כדורגל שהפך עם השנים לאימפריה בירוק, תרתי משמע.

שביט מזכיר כי פרט למקרה אחד, שבו סוכמו תנאיו של ברוך ממן ללא ידיעתו, לא נעשה שום צעד כלכלי ללא הנחייתו המפורשת.

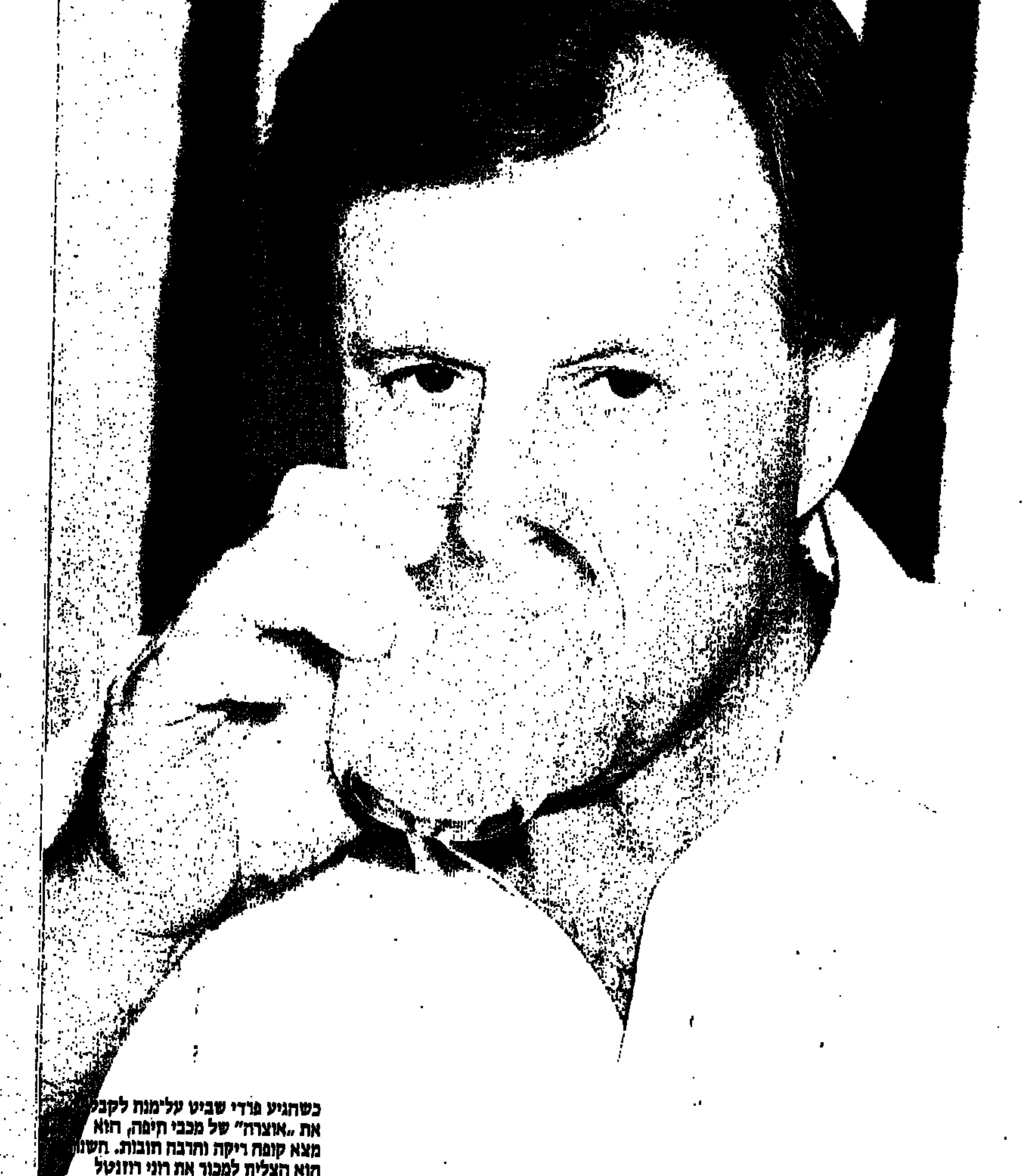
ימים יפים וקשים

„בעניין ממן התעקשתי שלא יחרגו מהסכם השכר הקבוצתי. אבל כנראה שזה היה בלתי אפשרי. הייתי בחו"ל וכשחזרתי אמרו לי שקנו לממן חנות. שאלו האם אני מאשר. איימתי בהתפטרות, אבל אחר־כך הבנתי שזו תהיה שגיאה. שוכנעתי להישאר. היום בדיעבד אני שמח שממן קיבל את המגיע לו".

שביט זוכר ימים יפים ולא שוכח ימים קשים. יפים, כמו הנצחון האחרון בעונת 83/4 על מכבי רמת־עמידר (1–0), שהביא אליפות ראשונה למועדון. מנגד – הוא לא שוכח את „שער הנבדל" של גילי לנדאו, שלקח את האליפות השלישית מהמועדון. „אין מה לעשות, זה חלק מהספורט, וצריך להשלים עם זה".

שביט דן בימים אלו עם שחקניו על חוזיהם הכספיים. הוא דואג „לסחוט" אותם עד הסוף. „זו התקופה הקשה ביותר לגזבר".

כגזבר במועדון כדורגל יודע שביט כי משיח לא בא. משיח גם לא מטלפן – כדברי הזמר שלום חנוך: „אם לא חושבים ביום שישי, אוכלים אותה בשבת", מסכם שביט. ■

כשהגיע פרדי שביט על־מנת לקבל את „אוצרה" של מכבי חיפה, הוא מצא קופה ריקה והרבה חובות. השנ[...] הוא הצליח למכור את רוני רוזנטל ב־300 אלף דולר, ולרכוש את בריאלובסקי בסכום קטן ב־100 אלף דולר ממה שדרשו המכסיקנים הבוראה כלכלית נוסח חיפה

> ## מה אומרים על פרדי שביט:
>
> ★ מנהל מכבי חיפה, יעקב מעיין:
>
> „כשיש שקט תעשייתי, קל לעבוד. פרדי שביט דואג לשקט תעשייתי, ואני כמנהל קבוצה נהנה בעקבות כך לעסוק בעניינים השוטפים, מבלי להיכנס לבעיות שהפתרון עליהן כרוך בכסף.
>
> „שביט יודע שבאמצעות כסף אפשר להשיג הכל. אבל הוא מעולם לא השתמש בנשק הזה כדי לטאטא דברים מתחת לשטיח, וזה לזכותו.
>
> „לי אישית זו הנאה גדולה לעבוד איתו. הוא איש כספים מעולה, היודע את צרכי הקבוצה מכל ההיבטים, דבר שמוריד את המתח בין השחקנים לרמה הרצוייה", מסכם מעיין.
>
> ★ „קפטן" מכבי חיפה, ברוך ממן:
>
> פרדי שביט איים בהתפטרות בגלל חתימת החוזה עם ברוך ממן. „ידעתי שהוא מתנגד, אבל הייתי חייב ללחוץ כדי שייענו לדרישותיי. פרדי לא התנגד כיוון שרוגז בי אישית. הוא פשוט לא אוהב להוציא כסף, וזה אולי לזכותה של מכבי חיפה. אבל במקרה שלי הוא טעה", אומר ממן, שמוסיף: „פרדי הוא אדם ישר ואמין, ואלו התכונות שחייבות לדעתי לאפיין איש העוסק בכספים".

דגל ישראל על ההימלאיה

וזה לא חלום. שישה חבר'ה ישראלים, 6 גברים ואשה, יוצאים לכבוש את פיסגת העולם ★ „כולם חבר'ה עלא־כיפאק, אחד אחד, וכלם עמדו כבר במצבי־לחץ של טיפוס", אומר דן־דן (דני בולוטין), שיהיה חבר המשלחת הישראלית להימלאיה

שרית פרקול

כשילד רגיל שוכח את המפתחות ואין אף אחד בבית, הוא יושב בשקט על המדרגות ומחכה שמישהו יבוא. אבל דן־דן (דני בולוטין), במקרה כזה, היה עולה לגג ומטפס הביתה דרך המרזב.

גם היום, בגיל 28, הוא מטפס, לדבריו „על כל מה שמתרומם מעל פני הקרקע", ועכשיו הוא יוצא עם משלחת־טיפוס של עוד שישה חבר'ה להימלאיה – המשלחת הישראלית הראשונה שם. אם הכל יתנהל לפי התכנית, ועם קצת עזרה כספית מידידים, עוד יתנוסס בקרוב דגלנו הלאומי בגובה 7,640 מטר, על פסגת הר מקאלו־2 בהימלאיה.

הרעיון המקורי, אומר דן־דן, היה של דורון אראל (26); כל אחד הביא חבר טוב, ונוצרה משלחת. יחד עם דן־דן ודורון, יוצאים טוני זמיר (42), חנוך שבטר (55), מיגל טמיר (26), צוציק ציגלר (25), וגם נציגה נשית – סוזן בקבצקי (26). הסתבר, שאצל לכולם קינן הג'וק הזה בראש כבר מזמן.

דן־דן, בעצמו גבוה כמו הר, תלתלים, זקן, עיניים כחולות והמון צלקות, התחיל לטפס בצורה רצינית בצבא, במסגרת קורס טג"ח (טיפוס, גלישה וחילוץ). לפני כן טיפס „כמו חורני, באינטואיציה תתולית", ופעם אפילו נפל מעץ ושבר את הראש. עכשיו הוא סטודנט לביולוגיה באוניברסיטת ת"א, ולמחייתו מדריך טיפוס וסנפלינג, כששטח הפעולה שלו במדבר יהודה, ברמת הגולן, בכרמל ובארבל. בעבר גם בסיני. הוא כבר טיפס על פסגות מושלגות באירופה, בארצות־הברית ובדרום־אמריקה, וגם שאר חברי המשלחת מנוסים ובקיאים בהילכות טיפוס.

טיפוס זה במידה רבה ספורט של לבד, האדם מול ההר, או במקרה זה הקרחון, אבל ישנה חשיבות מכרעת ליכולת לסמוך על הזולת, על מי שמחזיק את החבל. דן־דן עוד לא מכיר את כל חברי המשלחת, אבל חבר שהוא סומך עליו מכיר אותם, וזה מספיק לו. חוץ מזה, מקאטמנדו ועד ההר צפויים להם שבועיים של מעבר 100 קילומטר במסלול קשה, ועד אז כבר יכירו אחד את השני טוב־טוב.

בכל מקרה, מדובר בחבר'ה שיהיו תקועים יחד במשך שבועיים בפסגת העולם ממש, „אחד בתחת של השני, בתוך האוהל, שניים או שלושה יחד". שבועיים בלי להתרחץ.

שבועיים של תפריט חדגוני של אוכל פשוט ועתיר בקלוריות. אבל דן־דן מקווה שלא יהיו בעיות. „כולם חבר'ה עלא־כיפק אחד־אחד, וכולם כבר היו במצבי לחץ של טיפוס", הוא אומר.

כל מה שהחבר'ה היו זקוקים לו לפני יציאתם למבצע (היציאה תוכננה להיום) זה עוד ספונסרים. בינתיים כבר נידבו להם תרופות („טבע"), בגדים ונעליים („גלי"), ציוד („קנבס קומפני"), סרטי צילום („קודאק")והנחה בטיסה (ק.ל.מ.). אבל צריך עוד פריטים, והוצאות המשלחת מסתכמות ב־30,000 דולר: רישיון טיפוס עולה 25,000 דולר, ממשלת נפאל מחייבת העסקת חמישה אנשי צוות מקומיים, וכן זקוקים ל־30 סבלים, בשביל הציוד הרב.

יש לשער כי כל ההכנות הושלמו ואם אמנם כך – סביר שנשמע בקרוב מאוד על טיפוס כחול־לבן לפסגות ההימלאיה■

דן־דן בדרום־אמריקה. זה לא הימלאיה, אבל גם משהו...

באמצעו של הר מושלג, שורך דן־דן את נעלי הטיפוס.

אוצר בלום

ברוריה ביגמן

בן תשע־עשרה עם נסיון חיים של בן עשרים ושש. גלעד בלום שקוע עמוק בטניס מגיל 9. בוגר המחזור הראשון של הטניסאים במרכז הטניס ברמת־השרון, יצא למקצוענות מלאה בתחילת השנה, והוא בדרך הנכונה. מהמקום ה־400 בעולם, הוא כבר שיפר את דרוגו, ועלה עד למקום ה־200. בנבחרת הדייויס של ישראל הוא עדיין מנגן כנור רביעי, אחרי שלמה גליקשטיין, עמוס מנסדורף ושחר פרקיס, אבל מאמין שיתן בעתיד את הטון במפעל זה.

מגיל 11 משתתף בתחרויות בין־לאומיות. תמיד זכה לצ'ופרים, אבל לא מרים את האף. יודע שעליו לעבוד קשה ביותר על־מנת להגיע לפיסגת הטניס העולמי, אליה הוא שואף. „בארץ אתה חושב שאתה טוב, מרגיש כמו גדול. כשאתה יוצא לטורנירים, אפילו בדרגה הנמוכה ביותר, אתה מוצא 64 שחקנים לפחות ברמה שלך. אתה מבין שבלי להשקיע ולסבול – אין שמץ של סיכוי להצליח. אם אינך נותן מעצמך את המכסימום לענין – חבל על הזמן שלך" – מסביר גלעד את תפיסת עולמו. והוא אכן פועל לפיה.

השכמה מוקדמת

שאיש לא יחשוב שהוא נהנה להשכים קום כ־5.30 בבוקר, ולצאת לאימון כושר. אין שום הנאה בלהעלות את הדופק ל־200 פעימות בדקה כל־כך מוקדם בבוקר, עוד לפני שהוא יוצא למילוי חובתו הצבאית. יש לו משמעת עצמית כבירה באימונים. „רבים חושבים שאני מוכשר יותר מאחרים. להערכתי, יש עוד חמישה־שישה שחקנים מוכשרים לא פחות ממני. אני פשוט בא ראשון לאימון, והולך אחרון. אם אני לא מתאמן מספיק, יש לי נקיפות מצפון. אני מרגיש כמו מישהו שלא מגיע לו לאכול ארוחת ערב. יש לי עוד הרבה מה ללמוד ומה לשפר. זה מה שמחזיק אותי. אני מודע למה שמצפה לי. אינני מקציב לעצמי זמן, כמה שנים יקח לי להגיע למה שאני שואף. אם לא אצליח להתברג בין 100 הראשונים בעולם, ואדע שהשקעתי את כל מה שהיה לי, אצא מהמשחק".

גלעד מכיר גם בחולשות שלו. כשהיה צעיר, סלחו לו על התפרצויות שלו לעבר שופטים, או זריקת ראקטות על הארץ. „גם היום אני עדיין לא מספיק רגוע במגרש. יש לי פה לא קטן. למרות שהתבגרתי, עדיין לא נגמלתי מההשתוללויות במגרש, בעיקר באימונים. אז אני מרשה לעצמי לפרוק עול, מעט יותר. זה בא לי בהתקפות. בתחרויות אני מנסה לעצור את עצמי, מפני שכל התנהגות חריגה שכזאת פוגעת בכיס, וחבל. אני עובד על כך עם הפסיכולוג שרגא שרה, שעוזר לי גם בשיפור הריכוז העצמי".

בחורות – יוק!

בלום מרוצה מאוד מבגרותו הרוחנית והנפשית. „יש לי נסיון חיים אדיר. אני בחור עצמאי. למדתי לספוג כשלונות, ולחיות עם הצלחות. לא צריך לצאת מהכלים בשני המקרים. החיים כנווד, כשאני נמצא בחו"ל, נע ממקום למקום במשך חודש וחצי, ובא הביתה לחופשה קצרה של שבועיים – קשים מאוד. יש לי קצב חיים מטורף, שלא מאפשר לי להרגיש את הבדידות והתיסכול. אני אוהב את הבדידות. לא אחת אני שקוע במחשבות, בהן אני שואל את עצמי מי אני בכלל. מחפש את עצמי.

„חברים בארץ יש לי מעט מאד. עם בחורות קשה לי לקשור קשרים. בחורה שעמה יצאתי לפני אחת הנסיעות, אמרה לי ,תודה רבה, היה נעים להכיר אותך...' אחרי שחזרתי מסיבוב המשחקים. שאף אחד לא יחשוב שאני מלקק דבש, שאני נוסע להשתזף. הנסיעות לחו"ל הורגות אותי. אני שונא את ימי הטיסות בהם אני נסחב כמו מיסכן, עם שתי מזוודות ותיק ממקום למקום. אבל אין ברירה. כל יום של שהייה בארץ הוא עצירה בהתקדמות."

עובד קשה גלעד בלום: „אני מסתובב בעולם כמו מסכן עם שתי מזוודות ותיק, אבל אין ברירה..."

בגיל 19 מרגיש גלעד בלום כמו אחד שעבר כבר הרבה בחיים ■ חייו של טניסאי מקצוען, כהשתקפות של עבודה קשה שמשקיע חייל ישראלי בשירות חובה ■ על החיים כנווד טניס; על בחורות שרוצות חבר קרוב לבית; על מקום טוב בין מאה הראשונים בעולם

פיאט נושנה

מבחינה כלכלית הוא כבר מחזיק את עצמו. „אמנם אין לי כסף לרכוש מכונית ב.מ.וו. מפוארת, אבל מספיקה לי בינתיים פיאט ישנה, שרכשתי ב־2000 דולר." בחור צנוע.

גלעד בלום משווה את הטניסאי לאיש עסקים. „צריך לדעת לקבל בצורה שקולה כל מה שקורה לך. כמו שאיש עסקים שמצליח בעיסקה טובה אינו קופץ לשמים, ומניף ידיים אל־על – כך גם אני לא קופץ אחרי ניצחון. אני אדם חושב. הפסד מדכא אותי, ואני אוהב לשתף את הסביבה במה שלוחץ לי. אחרי הפסד אני חש דקירות בלב." ■

„בוריס בקר ? – איך אפשר להשוות אותנו לסוס הזה ?"

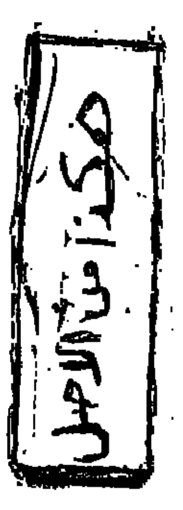
„בוריס בקר הוא פנומן. הוא אחד ויחיד בעולם, ואין שני לו. אינני מבין מדוע משווים אותי או את עמוס מנסדורף עם הסוס הזה... כמה בחורים בני 17 כבר זכו בעבר באליפות ווימבלדון? מה רוצים מאתנו... מדוע קוטלים אותנו?

„לפני עשר שנים היתה בארץ רמה כל־כך אפסית, שאילו היה דרוג עולמי – אף אחד לא היה מצליח להתברג. היום יש חמישה ישראלים המייצגים בכבוד את ישראל בטורנירים למקצוענים. אינני מבין מדוע מספידים אותי כבר בגיל 19. קוטלים בגלל שמסתנוורים מהישגיו של בקר. להערכתי, לא יכול לקום בארץ אלוף מסוגו של בוריס בקר..."

„שלמה היה האליל שלי, עכשיו הוא חבר"

„שלמה גליקשטיין היה אליל נעורי, כמו אלילם של צעירים רבים אחרים בארץ. בשנים האחרונות, מאז התחלנו להתאמן יחד, אני רואה בו חבר שלי, חבר טוב. יש הרבה מאוד מה ללמוד ממנו. דברים רבים בנבחרת נקבעים על־פי שיקוליו, ובצדק. בכל מקום בעולם מכירים אותו, כי הוא נחשב לחלוץ הטניס בישראל.

„בצעירותי הערצתי אותו מאד. מאז שניצחתי אותו באוקטובר האחרון, אני מעריך אותו עוד יותר. הוא עוזר לכולנו. שמח בהצלחותינו. הוא בחור שכיף להיות בחברתו. המיקום שלו בדרוג העולמי אינו ריאלי לגביו, כי הוא משחק כמו מי שמדורג בין ה־30 הראשונים בעולם. כואב לי שהוא לא מצליח. אבל אלה הם החיים. אני מאמין שהוא עוד יחזור למה שהיה בעבר..."

שבוע ספורט

צילום: עדי אבישר

גלעד בלום

נולד: 1.3.1967
מדורג 200 בעולם
גובה: 1.72 מ'
משקל: 67 ק"ג

שוקו חם

אבי מורגנשטרן

בתעודת הזהות של מצוין השם ,יעקב', אבל הכדורגל הישראלי מכיר רק את ,שוקו' נומדר ■ לא מעט שערים הוא נתן בקאריירה שלו, אבל התפרסם בעיקר בגלל לשונו החדה ■ ראיון עם שוקו נשמע כמו מונולוג לא מנוקד; בהעדר פילטר, נשלפים דברים כמו: „אני לא מפחד מאף אחד; תביא מולי קבוצה של קאניבלים, אני הולך איתם ראש בראש..." או: „אביטן הוא החלוץ הטוב בארץ, כש... שוקו בחו"ל" ■ לדבריו, עד היום רק נכווה במגעיו עם התקשורת. עם ,שבועספורט' הוא רוצה לפתוח דף חדש

המעריץ הגדול ביותר של שוקו נומדר, הוא בנו בן ה־8, יניב. הולך למשחקים, זוכר דקות שערים ותוצאות משחקים. בשנה הקרובה גם הוא יכנס למעגל הכדורגל בקבוצת מכבי ת"א. האבא, שוקו, עדיין לא יודע היכן הוא ינחת בשנה הקרובה. נכון לעכשיו הוא מגיר אגלי זיעה בקבוצת מכבי יפו, אבל שום דבר לא סגור.

„כרגע אני בגישושים. אפשר להגיד שעזבתי את בית"ר ואפשר להגיד שלא. אני מקווה שבזמן הקרוב נסגור את העניינים". לכאורה, אמור היה שוקו נומדר להמשיך ולהצעיד את התקפת בית"ר ת"א, גם בעונה הנוכחית. אלא שקצר בינו לבין יו"ר האגודה, דוד לויאן, גורם לאי־בהירות בקשר לעתידו. „כל הסיפור התחיל בעונה האחרונה. שיחקנו נגד הפועל מרמורק. בישלתי שער וגם הבקעתי שער ניצחון, ממש לפני הסיום. לקראת הסוף נפסקה לזכותנו בעיטת עונשין. בדרך־כלל יש תרגיל של רמלר, שמריה ושלי. רמלר ישב על הספסל. אז החלטתי לבעוט. השוער של מרמורק בקושי הרף לקרן.

„אני מכניס לך קנס..."

„בסוף המשחק אני יורד מאושר, פתאום בא אלי אריה רדלר ושואל, למה בעטת את העונשין. אמרתי לו אריה, רמלר לא היה וזהו. פתאום מאחור בא לויאן ואומר לי בכעס: ,אם לא תסתום את הפה, אני מכניס לך 1000 דולר קנס'. שאלתי אותו, ,למה, מה עשיתי – הוא עונה לי, ,תשתוק, או שאני שם לך 3000 דולר קנס...' הוא עשה את זה גם לליברמן, נסים כהן, ירון כהן ואחרים. אני לא עניתי, אבל רציתי לעבור לבני־יהודה. הבן אדם קיבל פחד ולא העניש אותי. אבל הוא חיכה לרגע הנכון כדי לנקום בי על דבר שלא עשיתי. ידוע שלויאן שומר טינה."

שוקו נומדר לא סיים את העונה האחרונה על השדה. הוא ישב בארבעת המחזורים האחרונים בחוץ. לויאן סגר את החשבון. איך ? „היה שחקן בשם אלי כהן („קינלי"), שפעם רדלר אמר לו, אתה סתם שחקן, חבל שבאת לקבוצה. אני בתור קפטן באתי ועוודתי את קינלי. אבל מה, הבן־אדם הולך מאחורי הגב שלי ומלכלך. יום אחד אמרתי לו שהוא המוקש של הקבוצה. בגלל משפט כזה לקחו ממני את סרט הקפטן, והושיבו אותי בחוץ. וואלה, בכל קבוצה שחקנים מתחילים מכות, יורקים אחד על השני, מקללים ומשתיקים את הכל. כאן רצו להתנקם בי."

הרבה זמן בליגות הנמוכות

הקאריירה של נומדר החלה בבית"ר ת"א. אבל מהר מאוד הוא התך למכבי ת"א. שם היה מלך השערים, בילדים, נערים, נוער. אז הוא עבר לקיבוץ תולתה, שם שהה בחברת־נוער. גם בתולתה המשיך להפגיז, והוכיח לבני הקיבוצים שיש חיים גם אחרי הכותנה. כשחזר לפריפריה העירונית, הוא החליט לשחק בהפועל קרית־שלום, מקום מגוריו דאז. משם הספיק לנדוד גם להפועל כפר־קאסם, אותה העלה ליגה. מכפר קאסם הוא לקח את מקל הנדודים ועבר לדרום, לאשקלון. למשחקי הקבוצה היה מומלץ אז לבוא עם מחשב, כדי לעקוב בדייקנות אחרי המבצעים שלו. 29 שערים – והפועל אשקלון בליגה הארצית. שוקו היה שליח העליה לארצית. בשלב הזה כבר ראו מאמני הלאומית שיש חלוץ שכדאי להקפיץ אותו ליגה נוספת. באו מאמנים רבים כדי לקחת אותו לקבוצתם. שוקו לא כל כך רצה לעלות כיתה. עד שבא דוביר שוייצר ממכבי ת"א.

שוקו, בחזרה לאחור, עורך חשבון נפש קטן: „היו לי הרבה טעויות במהלך הקאריירה שלי. אבל מכל טעות למדתי, וזה מה שחשוב. הטעות הכי גדולה היתה שהסתובבתי עד גיל 22 בליגות נמוכות, למרות שהיו לי כל הזמן הצעות מהלאומית. לא יודע למה, אבל זה לא עניין אותי בכלל לשחק בלאומית. לא יכול להסביר את זה... אחרי העונה שבה הכנסתי 29 גולים, כל המאמנים בלאומית ישבו אצלי בבית. ניסו לקחת אותי. האמת, אם דוביר לא היה בא ומשכנע אותי שכדאי לי לבוא ולחזור לאגודת האם שלי, מכבי ת"א, לא הייתי בא ללאומית. זו היתה המנטליות שלי. אבל אני לא מצטער על מה שקרה לי. עובדה היא שכולם יודעים היום מי זה שוקו נומדר. ממטולה ועד אילת אני מוכר. יודעים שיש לי מה להציע. היום, קבוצה שמביאה חלוץ – רוצה ממנו תוצרת. ואני מביא תוצרת אחת־גולים. אני מורה, אני לא חזק בפוליטיקה וגם אני לא חכם מספיק בשביל להיות עו"ד או רופא. יש לי שתי רגליים וראש, שעשו אותי שחקן טוב. אני לא מתלונן". בשלב הזה, משדרים בטלוויזיה כתבה על ארמלי, וכל הפסטיבאל שמסביבו. שוקו ממלמל בחצי פה „יאאלה איזה באלאגן, אהה ?".

אתה מקנא בארמלי ? היית רוצה שיעשו סביבך מהומה דומה ?

שוקו: „אני לא מקנא באף שחקן. אני, שמח בחלקי, וטוב לי איך שאני. יש לי אשה נפלאה, שלושה ילדים משגעים. אם הייתי רוצה להיות איזה שחקן, אז רק מראדונה. זה דווקא מתאים לי מאוד. אולי בגלגול הבא שלי ייצא לי להיות מראדונה."

אמציה: היו צריכים לתת לו קרדיט

אמציה לבקוביץ' היה מאמנו הראשון של שוקו בבית"ר ת"א: „אני חושב שיש בשוקו פוטנציאל, אבל צריך לדעת איך להפיק ממנו את המכסימום. הוא חזק, הוא משתדל. לפעמים הוא נכנס לעצבים כשלא הולך לו. אצלי הוא היה שקט, כי הוא הבקיע שערים. היה לו שיתוף פעולה מצויין עם נסים כהן. זה עשה אותו רגוע. לגבי הנבחרת, לכל מאמן יש שחקנים שהוא שם עליהם איקס, ולא מזמין אותם. כנראה ששמו עליו איקס. היו לו תקופות טובות, שאפשר היה להזמין אותו לנבחרת. היה צריך לתת לו קרדיט".

גביעים, גביעים. הכל החל בבית"ר תל־אביב. התמשך היה בילדים של מכבי.

שוקו והמעריץ הגדול ביותר. יניב בן 8.

„שיקראו את הסטטיסטיקה"

העונה האחרונה של נומדר היתה טובה מבחינתו. 11 שערי ליגה, ארבעה שערים בגביע הליגה, ושער מול בית"ר ירושלים בגביע המדינה. למרות זאת, אנשים שואלים אותו למה הוא היה חלש העונה. „אנשים חושבים שהבקעתי איזה גול או שניים. שוכחים שכל הגולים שהבקעתי, חוץ מאחד, היו שערי ניצחון. שוכחים גם ששיחקתי בליגה רק כ־20 משחקים. הייתי מורחק בגלל חמישה צהובים, אחר־כך בית"ר לא נתנו לי לשחק, וגם הייתי פצוע כמה מחזורים. אז מה, זו לא תפוקה מספיק טובה ?! שרק יפתחו כולם את העינים, ויקראו את הסטטיסטיקה של מבקיעי השערים בשנים האחרונות. אז יידעו כולם מי זה שוקו נומדר".

את בית"ר ת"א שוקו אוהב. הרבה בגלל אנשים כמו יצחק כהן או מיקי מנדלבליט. הוא מרגיש כמו הבן שלהם. למרות זאת, הוא עוזב בזמנו את בית"ר בגלל פרשת רוקבן הידועה. „מתחילה לא רציתי אותו. יכול להיות שמחוץ למגרש הוא בן־אדם נחמד, אבל לא ככדורגלן. ישר כשהוא בא רציתי לעזוב. באימונים הבן־אדם היה מביא לנו מזוודות של אביזרי מין. אני קיבלתי קריזה מהמעשים שלו. בסוף, בגלל כמה דברים אישיים, הודעתי שאני עוזב להפועל לוד". השנה מקווה שוקו להוכיח לכולם שהוא ראוי לתפוס כותרות. רק בזכות הכישורים. אם לא תהיה זו בית"ר ת"א, הוא היה רוצה ללכת לקבוצה גדולה. „אנשים שכחו שאני הבאתי את בית"ר ת"א, שהיא קבוצת תחתית, למה שהיא. הבקעתי שערים מול 50 איש בלבד. אם הייתי משחק מול 30 אלף איש – הייתי מבקיע כל עונה איזה 20 שערים לפחות. היום יש לי יותר ניסיון. אני לא שחקן שמוותר. אם צריך, אני קופץ לרגליים של שחקן יריב עם הראש. לא מפחד משום דבר. ברוך השם, גם המבנה שלי עוזר לי. אני, כל משחק עולה לנצח כמו משוגע. אפילו אם תביא מולי נבחרת של קניבלים – אני הולך איתם ראש בראש. לא מוותר. השנה כולם יראו מחדש איך שוקו מפציץ וקורע רשתות. שוקו לא פוחד משום דבר. בשבילי כדורגל זה כל החיים. אני חי למען הכדורגל. אני לא מאלה שעושים סנסאציות אחרי גול. לא הולך לרקוד הורה מסביב לדגל של קרן. לא רץ לגדרות. גם בבית כולם נושמים כדורגל. כשמנצחים – אז יש כיף לבלות, כשמפסידים או אין ראש לכלום." ■

שוקו והעיתונות: לא בדיוק סיפור אהבה

נראה שלא רק בבית"ר מחפשים את שוקו. שמתם לב שבשנה האחרונה הוא העניק ראיון אחד ובודד?!.. זה שלפניכם. שוקו החליט לעשות הערכות מחודשת לגבי הישיבה שלו בכותרות הספורט. מעיון מהיר הוא שם לב ששמו נקשר בהקשרים שליליים. לפעמים אפילו מאוד. נשבר לו מהעניין. „הייתי נאיבי בשנים האחרונות. כששיחקתי בליגה א' לא היתה תקשורת. פתאום אני בא למכבי ת"א, אומר מילה, ישר למחרת זה כתוב בעיתון בכותרת ענקית. לא ידעתי שאסור לדבר חופשי. וואלה, רק לאשתי הייתי אומר דברים באמת. פחדתי מעיתונאים. לאט לאט למדתי מה זה עיתונות. זה דבר שלא לומדים ביום או חודש, או אפילו שנה". מעבר לכך, הוא היה מודע שבארצית הזרקורים מאירים באור חלש יותר. הכותרות מתרחקות פתאום. לאט, אבל בטוח. „זה הראיון הראשון שלי בכל השנה האחרונה. אתה יודע, אפילו אחרי שהכנסתי צמדים ושלישיות – לא רצתי להתראיין. אתה יודע למה? כי העיתונות לא עשתה לי טוב בחיים. תמיד הם יצרו אותי באור שלילי, אור מביש. הם חיפשו סקופים על הגב שלי. נכון שאני שחקן אימפולסיבי, עם המון נשמה ומרץ. נכון שאני רץ ורוורס במגרש. אבל זה עדיין לא אומר שאני שלילי. זה פגע בי מאוד. לקחתי פסק זמן מכל זה. לא רציתי לעלות לכותרות בגלל סנסאציות, רק בגלל גולים".

שוקו נכווה מהעיתונות. גם אם הוא צודק בכמה מקרים, קשה להתעלם מכך שהוא היה זה שהדליק את הניצוץ הראשון. קשה לשכוח אימרות כנף שלו כמו „אביטן הוא השחקן הכי טוב בארץ, רק כששוקו נומדר בחו"ל", והיו עוד. עוד הרבה. היום הוא לא רוצה להשתקף בעיתון דרך זכוכית מגדלת, בנגטיב. אחת הבעיות שלו, לדבריו, שאין לו עיתונאי שמפנק אותו. „אני לא מלקק לאף אחד, ולא רוצה שאף אחד ילקק לי. לי אין עיתונות טובה. אני לא רץ אחרי אימון לספר לעיתונאים. אני ההיפך הגמור מזה. מגולים שלי, אף פעם לא עושים כותרות. יש שחקנים ששמים גול או שניים, וכבר הם בנבחרת. למה? כי יש להם עיתונאים שדוחפים אותם פנימה. אני, הייתי מלך השערים לפני שתי עונות, יחד עם דוד לביא. מישהו חשב לקרוא לי לנבחרת? אפילו בנבחרת העונה לא מצאו לי מקום. גם בעיתון שלך. שלא לדבר על זה שלא הכניסו אותי לנבחרות השבוע. מלך שערים הייתי!! זה העוול שעשו לי כל השנים בכדורגל."

שוקו מדליק עוד סיגריה בשרשרת הארוכה שהוצתה במהלך הערב. למרות שהוא משתדל להשאר רגוע, הוא מתקשה להבליג על חוסר פרגון. „אפילו אם אני אתן 30 גולים בשנה, לא יזמינו אותי לנבחרת. כי מי שמזמין לנבחרת זה לא המאמן, זו העיתונות. רק העיתונאים קובעים מי ישחק, אבל אני עדיין לא נשברתי מהחלום לשחק בנבחרת. קובי זיתוני שיחק שם בגיל 33. אני רק בן 27. חשוב לי להיות בנבחרת, כדי שהילדים שלי יוכלו לומר יום אחד, ,אבא שלי היה בנבחרת ישראל'. זה כבוד גדול. אני הייתי מלך השערים בכל הליגות בארץ. כשקמה הנבחרת האולימפית, הייתי ,אחלה' מתאים לה. נתתי 4 גולים בדיוק כמה ימים לפני המשחק נגד גרמניה האולימפית. מירמוביץ' צלצל אלי, ואמר: ,יופי שוקו, תמשיך ככה'. הייתי בטוח שאני בפנים. אבל מישהו קטע את זה כנראה באמצע."

שהעומד על דוכן מספר 2 לבוש במדים ירוקים. זאהי מקווה שסדר זה יישמר גם בסוף העונה הקרובה

השווה, המשולש רכש יתרון נוסף, וארמלי התכבד בפנדל השוויון.

אחמד בישארה, 74, אוהד – מי שלא מצא מקום ביציע, בא והתיישב בתוך המגרש

חמש דקות מתל־אביב

בעוד חבריו החדשים עושים ברומניה, מככב ארמלי בטירה, במשחק החגיגי של המגזר הערבי ■ גם אוהדי הפועל תל־אביב הגיעו עד לשם, להשגיח על כוכבם החדש ■ גזבר הפועל יכול להתחיל לתכנן מבצעי שיווק כרטיסים במשולש, כי זאהי לעולם לא יצעד לבדו

במגזר הערבי, כמו בבן־דודו המגזר היהודי, מנוצל כל אירוע חגיגי על־ידי אין־ספור נואמים ומברכים. כרגיל, גם סבלנות הקהל עומדת למבחן – ונכשלת. שריקות הבוז הצורמות העידו על רצונו של הקהל בכדורגל ולא בנאומים. אני לא הבנתי דבר מהנאומים, חוץ מהמלה „אחי", שחזרה, בהדגשה חגיגית ונרגשת. כל משפט שני. היה גם נואם אחד בעברית. כמובן, נציג הבנק שנתן את חסותו לארוע. גם אותו עברנו, ועתה למשחק.

ארמלי נגד הירוקים

האיצטדיון בטירה היה מלא מפה לפה. אלה שלא היה להם מקום ביציע, הסתובבו במגרש עצמו. בסופו של דבר, מדובר בוועידת הפיסגה של כוכבי המגזר הערבי. בנבחרת הצפון הופיעו זאהי ארמלי, עזמי נאסר ומג'יד סילבאק. בנבחרת המשולש: שריף מואסי, מג'די אבו־מוך ומחמוד עמשה. למרות שהרעיון דומה, לא הזכיר המפגש את משחק כוכבי המערב נגד המזרח ב־נ.ב.א., ומשלוש סיבות: כאן מדובר בצפון נגד דרום, כאן מדובר בכדורגל וכאן מדובר בשחקנים שערכם הכספי הכולל אינו מגיע לכדי חשבון הוצאות הנסיעה של לארי בירד.

נוכחתו של ארמלי במקום ריכזה את העניין ואת התקשורת. בחוכמה עשו המארגנים שהלבישו את יריביו, אנשי המשולש, בירוק. אולי חשבו שהדבר יגביר את האמביציה של ארמלי. אולם הלה הקפיד לשמור על רגליו. כנראה נוכח עינם הפקוחה של אוהדי הפועל ת"א, שהגיעו עד כאן כדי להתוודע לרכישה החדשה שלהם. ארמלי בכל זאת נתן את הקטע שלו: עד הדקה ה־22 לא נגע הכדור, אך כשנגע לראשונה הבינו כולם על מה ולמה קמה המהומה סביבו: בדהרה אופיינית חתך את ההגנה ומירכז (יש מלה כזו) כדור שהפך לשער יתרון. ה„משולשים". לא נבהלו, והגיבו בשני שערים. עזמי נאסר

המשולש בבלומפילד

הכדורגלן הערבי, כמו בן־דודו היהודי, סובל מתאוות כדרור מופרזת ומיותרת. את העובדה הפשוטה שכדור נע מהר יותר מכל שחקן, לא מבינים כנראה בלבנט. שחקן המוביל כדור ממקד אליו את כל תשומת הלב, ובצדק. אז למה להפטר ממנו? אבל נעזוב זה. היום הוא יום חג, והעורך לא בקש ממני ניתוחים מקצועיים.

במחצית חולקו גביעים לכדורגלנים המצטיינים במגזר הערבי. על תואר השחקן המצטיין לא היתה הפעם תחרות צמודה וקשה.

טירה התכבדה באירוח המשחק, ובחאפלה שבסיומו התכבדה מסעדת אבו־סעיד שבהרצליה, והנה ארמלי מתקרב עוד צעד לביתו בחדש, חמש דקות מתל־אביב. ב„חאפלה" נכחו ראש עיריית שפרעם וראשי מועצות מקומיות במשולש. אולי כדי להעביר את האחריות לשלומו של יקיר המגזר מהצפון לדרום. גזבר הפועל ת"א יכול להתחיל ולתכנן מבצעי שיווק כרטיסים. אם המשולש תמך בהעברתו של ארמלי להפועל ת"א – כנראה שהוא מתכונן לבוא בהמוניו לראותו בבלומפילד.

משה גודלי

פרג' פושט רגל

הביטוי „כובב דועך", שאצל היהודים יכול להחשב כתכסיס במשא־ומתן כספי, עורר את זעמו של עו"ד סלמן פרג'. אצלו, ואצל לקוחו, נתפסו הדברים כעלבון שאין לשאתו. עלבון שנוגע בכבוד שאין עליו כפרה. לשאלתי, האם אפילו תמורת מליון דולר – השיב פרג', כצפוי, שלא. לפרג' אין מילים טובות על אנשי חיפה. „סחטנים" ו„עולם תחתון" הם דוגמאות מייצגות. על מופת הניהול שהציגה מכבי חיפה בשנים האחרונות לא רוצה פרג' לשמוע. עבורו הם שרופים. עם הפועל ת"א עדיין לא נסגרו התנאים, אך לפרג' מספיקה העובדה שהם רוצים את מרשו.

שאלתי את פרג' לאופי יחסיו עם ארמלי: „אני לא רואה גרוש ממנו. הכל בהתנדבות. כבר חודשיים שאני לא מתעסק בשום דבר חוץ מארמלי, ולא מרוויח כלום. הפכתי פושט רגל".

ענת מאיר, מורה חיפנית לחינוך גופני, עשתה היסטוריה בכך שהיא מלמדת בכפר הדרוזי עוספיה ★ אחרי שנתיים הצליחה להחדיר בתלמידותיה את התחושה שהן שוות לכל אשה בארץ, להוציא, כמובן, את עניין החצאית...

אם ארצות־הברית הגדולה החליטה כי לא די בשיגור גברים לחלל, אלא צריך וחובה לשגר גם נשים למקום שבו כוח המשיכה כמעט אפסי, ספק אם סיפורה של ענת מאיר, מורה צעירה לחינוך גופני, המלמדת שיעורי ספורט בבית ספר שבכפר הדרוזי עוספיה, עדיין מפתיע.

דומה כי המורה החיפנית (26), עשתה היסטוריה בעצם היותה יהודיה, שעוסקת בחינוך גופני, במכנסיים קצרים את המיגזר היותר שמרני בקרב בני המיעוטים, המיגזר הדרוזי. „זה אולי לא חזון אחרית הימים, אבל אחרי 2000 שנה, זה בכל זאת משהו מיוחד". „זה לא מעניין אם הבת הדרוזית תרוץ מהר או תקפוץ גבוה; מה שחשוב לנו, הדרוזים, זה שהאשה תהיה נאמנה לבעלה, מסורה לילדיה וכמובן, שתדע לבשל טוב" – אמרו רבים בכפר, בתשובה לשאלה מה המיוחד בכך שהבנות בכפר לומדות התעמלות.

ענת, לעומת זאת, סבורה אחרי שנתיים של עבודה בבית הספר התיכון ‚אורט עוספיה', ששיעורי החינוך הגופני הכניסו בבנות משהו מהתחושה שהן שוות לכל אשה אחרת בארץ ובעולם.

ענת, שהחלה את דרכה הספורטיבית בגיל 10 כמתעמלת בהפועל חיפה ואח"כ במכבי חיפה, משוכנעת שלבנות הדרוזיות לא חסר כלום בכל הקשור למבנה הגופני, ובמשך השנים הן עשויות, מי שתתמיד בכך, להגיע להישגים ספורטיביים מעולים.

עם סיום לימודיה התיכוניים בביה"ס עירוני ג' שבנווה־שאנן, החליטה ענת כי הספורט הוא התחום בו היא רוצה לעסוק. „הצטרפתי למיכללה לחינוך גופני במכון וינגייט, ובמקביל ללימודי הדרכתי את בנות מכבי חיפה". בגיל 21, עם סיום לימודיה האקדמאים, התגייסה ענת לצה"ל, כשאת שירותה היא עושה, איך לא, כמד"סית בבית ספר הטכני של חיל־האויר. „זו היתה תקופה יפה, בה רכשתי נסיון בהדרכת אימון גופני".

מיד אח"כ יצאה ענת בשליחות ההסתדרות הציונית כמורה לספורט במחנה קיץ בשיקאגו. „זה היה עוד פרק בחיי, אבל אחרי שלושה חודשים התגעגעתי לארץ, וכבר חשבתי איך מתקפלים". לפני שחזרה ארצה, טיילה ענת במשך חודשיים בארצות־הברית, כשאינה מזניחה את אהבתה לספורט, ומבקרת במכון הגדול להתעמלות של ג'יין פונדה. אחרי ששבה מארה"ב החלה היפהפיה מהכרמל בהדרכת ספורט לילדים בבתי תלמיד. „המצב במשק הישראלי ידוע לכל, והמקצוע שלי, לצערי, לא מתחמק מהנושא. התקשיתי במציאת עבודה, ואחרי שנה של הדרכת התעמלות בבית ספר יסודי ולאחר מכן בפנימיית כפר־גלים, הופנתה אלי הצעה ללמד בביה"ס אורט בעוספייה. זה נראה לי מוזר. לא ידעתי איך אוכלים את זה, אבל רציתי לעבוד, והחלטתי שאני קופצת למים אפילו שהם רותחים", מספרת ענת.

ענת: הדרך להתאהב בצעיר דרוזי – פתוחה. צילום: שלמה מוסקוביץ'

היא נזכרת כי השגיאה הראשונה שלה היתה שלראיון לקבלת העבודה היא הגיעה במכנסיים קצרים. „היום, בדיעבד, אני לא חושבת שנהגתי בענין בתבונה, אם כי זה היה בתום לב".

חודש־חודשיים, ואולי שלושה, היו המבטים לעברה מוזרים למדי. „לא נשברתי, למרות שהייתי המורה־האשה היחידה בביה"ס, שבו מלמדים רק גברים, כשהמחסום בין אשה לגבר הוא גדול ומפחיד".

עד מהרה הבינה המורה חטובת הגוו, כי לנושא ההתעמלות יש חשיבות עצומה גם בכפר דרוזי. בביה"ס נבנה אולם גדול ומפואר, שאיפשר לה העניק לבנות את המכסימום. בביה"ס התיכון בעוספייה 250 בנות, וכולן מכיתה ז' עד י"ב לומדות אצל „המורה היהודיה", כך מכנים אותה בביה"ס.

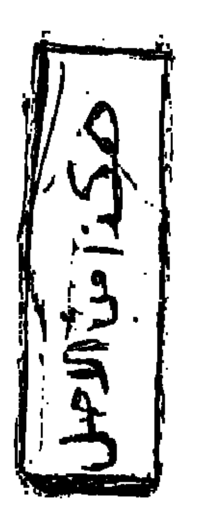
מה ההבדלים בין בנות יהודיות לאלה הדרוזיות? „תראה, משיבה ענת, יש הבדלים. הבנות הדרוזיות לא לובשות בשיעור בגד גוף, או גנפיה כמו אצלנו. אחרי הרבה שיכנועים הבינו אחדות מהן כי עליהן ללבוש לפחות מכנסיים קצרים. חלקן מתעמלות עדיין בחצאיות. זה מה שיש. אבל זה לא משנה הרבה, כי כשאני רואה תלמידה בחצאית מתאמצת ומשתדלת, ומשקיעה מאמץ ללמוד ולהצליח, כל השאר נדחק הצידה".

במהלך שיעורי ההתעמלות לבנות אסור לבנים להיכנס לאולם. „פעם כבר קרה מקרה שהמנהל נכנס לאולם ההתעמלות בזמן שיעור, כדי למסור לי הודעה, והמבוכה היתה גדולה".

לענת היו מספר לבטים במהלך עבודתה בביה"ס. „יום אחד התבקשתי להחליף את המורה לחינוך גופני בהדרכת הבנים. עשיתי זאת ביתר קלות מאשר חשבתי מלכתחילה".

ענת, שבמשך השנים הספיקה להינשא וגם (לצערה) להתגרש, נמצאת היום תקן של פנוייה. „אני לא ברדנית. אני משוכנעת שאמצא לבסוף את הבעל שעימו אבנה משפחה. תראה, היום אני עובדת עם דרוזים וזה קצת קשה למצוא מה שרוצים, אבל זה לא אומר שאם אתאהב בבחור דרוזי – האפשרות שאתחתן איתו פסולה. כרגע זה לא על הפרק, אבל מי יודע מה ילד יום?...

יונתן הללי

השבוע במשחקי הליגות האנגליות מינימום הפרס הראשון:

150 אלף ש"ח

מינימום לכל הפרסים: 300,000 ש"ח

ספורט-טוטו

המועצה להסדר ההימורים בספורט

עשית טוטו היום?

פגאי

תחזיטוטו

נועם בן־ישראל

בחזרה לאנגליה

שני המחזורים האחרונים בעונת 85/86 בטוטו עוסקים במשחקי הליגות האנגליות, הראשונה והשניה. בלי כל קשר לויכוח על איכות הכדורגל האנגלי ומידת משיכתו, משחקי הליגה באנגליה היו תמיד מרתקים, קשים ומלאי הפתעות. בנוסף לאנגליה יש עוד חמש מדינות אירופיות שהטוטו שלהן, במשך כל השנה – עוסק במשחקי הליגות האנגליות. אצלנו, השנה, יהיה עוד מחזור אחר שיעסוק באנגליות, זה של יום הכיפורים.

בתחנות הטוטו ניתן להשיג דפי מידע על הליגות באנגליה. מאחר והטבלאות המוגשות שם מעט מסובכות (נחלקות למשחקי בית וחוץ), אנו מגישים במדור טבלאות רגילות לנוחיות אלה מכם שאינם רוצים להסתבך.

1. ארסנל – מנצ'סטר־יונייטד: ה„תותחנים" מארחים בלונדון מפגש מאוכזבות מן העונה שעברה. היונייטד לא תחזור על הפתיחה המרשימה מאשתקד, אבל לא תפסיד במשחק הפתיחה. X, 2.

2. אסטון־וילה – טוטנהאם: לאחר נשירת בירמינגהאם לליגה השניה, נשארה אסטון־וילה הקבוצה היחידה מהעיר בליגה הראשונה. היא מארחת את טוטנהאם, אחת משש הקבוצות הלונדוניות בליגה הראשונה. משחק פתוח בין שתי קבוצות המשחקות חופשי. X, 2.

3. צ'ארלטון – שפילד־וונסדיי: עולה חדשה מהליגה השניה, מארחת קבוצה שעלתה בשנה שעברה, ועשתה חיל בליגה. בניגוד למסורת לפיה העולות החדשות אינן מפסידות – נראה לנו כאן ניצחון חוץ לוונסדי. 2.

4. צ'לסי – נוריץ': צ'לסי היא הקבוצה הלונדונית עם קהל האוהדים הקנאי ביותר בעיר. נוריץ' חזרה לליגה הראשונה שמונה מחזורים לפני סיום משחקי הליגה. משולש.

5. אברטון – נוטינגהאם־פורסט: העיר ליברפול מארחת השבת את משחקם של ה„כחולים". גם ללא לינקר המשחק בברצלונה, יהיו על המגרש בצד של אברטון חמישה משחקני נבחרת אנגליה, ובבית זה מספיק בהחלט. 1.

6. לסטר – לוטון: כבר כמה שנים שלסטר נמצאת כל העונה בתחתית הטבלה, ולבסוף נשארת בליגה. אולי היא תרד השנה. במחזור הראשון חייבים לשים משולש.

7. מנצ'סטר־סיטי – ווימבלדון: במשחק זה נלך על־פי המסורת האומרת שהעולות החדשות אינן מפסידות במחזור הפתיחה. נראה לנו שווימבלדון גם לא תנצח. תיקו סולו.

8. ניוקאסל – ליברפול: ליברפול היא הקבוצה הקלה ביותר לניחוש בטוטו: 1 בבית, ו־X, 2 בחוץ. ההימור שלנו הוא X, 2.

9. סאות'המפטון – ק.פ.ר.: שתי הקבוצות סיימו בשנה שעברה האחת ליד השניה בטבלת הליגה. למרות ששער הביתיים מוגן ע"י הבין־לאומי שילטון, אנו מציעים משולש.

10. ווטפורד – אוקספורד: קבוצתו של הזמר אלטון ג'ון מארחת את אוקספורד, שבמשחקיה נופלים תמיד שערים רבים. 1, 2.

11. ווסטהאם – קובנטרי: לדעת רבים ווסטהאם היא הקבוצה המלהיבה והטובה באנגליה. בביתה בלונדון היא תיתן לאוהדיה מה שהם רוצים: משחק יפה, וניצחון. 1.

12, 13. ברייטון – פורטסמות', איפסוויץ' – גרימסבי: בשני המשחקים האחרונים בטוטו אנו מהמרים על משולש, מאחר שמדובר בארבע קבוצות לא יציבות, ומכיוון שלא ברור מה יקרה לקבוצת הפאר בעבר, איפסוויץ', בליגה השניה.

הליגה האנגלית הראשונה
(סוף העונה שחלפה)

.1	ליברפול	37–89	88
.2	אברטון	41–87	86
.3	ווסטהאם	40–74	84
.4	מנ. יונייטד	36–70	76
.5	שפילד וונסדיי	54–63	73
.6	צ'לסי	56–57	71
.7	ארסנל	47–49	69
.8	נוטינגהאם־פורסט	53–69	68
.9	לוטון	44–61	66
.10	טוטנהאם	52–74	65
.11	ניוקאסל	44–61	63
.12	ווטפורד	62–69	59
.13	ק.פ.ר.	64–53	52
.14	סאות'המפטון	62–51	46
.15	מנצ'סטר־סיטי	57–43	45
.16	אסטון וילה	67–51	44
.17	קובנטרי	71–48	43
.18	אוקספורד	80–62	42
.19	לסטר	76–54	42
.20	איפסוויץ'	55–32	41
.21	בירמינגהאם	73–30	29
.22	ווסט־ברומיץ'	89–35	24

הליגה האנגלית השניה
(סוף העונה שחלפה)

.1	נוריץ'	37–84	84
.2	צ'ארלטון	45–78	77
.3	ווימבלדון	37–58	76
.4	פורטסמות	41–69	73
.5	קריסטל־פאלאס	52–57	66
.6	הל־סיטי	55–65	64
.7	שפילד יונייטד	63–64	62
.8	אולדהאם	61–62	60
.9	מילוואל	65–64	59
.10	סטוק	50–48	57
.11	ברייטון	64–64	56
.12	ברנסלי	50–47	56
.13	ברדפורד סיטי	63–51	54
.14	לידס	72–56	53
.15	גרימסבי	62–58	52
.16	הדרספילד	67–51	52
.17	שרוסברי	64–52	51
.18	סנדרלנד	61–47	50
.19	בלקבורן	62–53	49
.20	קארלייל	71–47	46
.21	מידלסבורו	53–44	45
.22	פולהאם	69–45	36

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1			X
2	X	X	
3			X
4	X		X
5	X		
6	X		X
7			X
8		X	X
9	X		
10	X		
11	X		
12			X
13	X		

שלשות — כפולים 4 טורים 16

הפתעות

	1	x	2
1		X	
2			X
3	X	X	
4	X		
5	X		X
6		X	X
7	X		
8	X		X
9			X
10		X	X
11	X		X
12		X	
13			X

שלשות — כפולים 6 טורים 64

הגיוני

	1	x	2
1		X	
2	X		X
3	X		X
4	X	X	
5	X		
6		X	X
7		X	
8		X	X
9	X	X	
10	X		X
11	X	X	
12			X
13	X		

שלשות — כפולים 8 טורים 256

לעשירים

	1	x	2
1	X	X	X
2	X		
3	X	X	X
4	X		
5	X		X
6	X	X	
7	X	X	
8			X
9	X		
10		X	
11	X		
12	X	X	X
13	X	X	

שלשות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

	1	x	2
1		X	X
2	X		X
3			X
4	X	X	X
5	X		
6	X	X	X
7		X	
8		X	X
9	X	X	X
10	X		X
11	X		
12	X	X	X
13	X	X	X

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת [illegible]

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x
2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
3	2	2	2	2	2	2	2	2	2
4	2	x	1	2	x	1	2	x	1
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	x	1	2	1	2	x	2	x	1
7	x	x	x	x	x	x	x	x	x
8	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x
9	1	2	x	x	1	2	2	x	1
10	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
13	2	2	2	x	x	x	1	1	1

אדוארד אטלר

ההיסטוריה הקצרה של הספורט המוטורי הישראלי רצופה בבעיות שיפוט חמורות ■ נהגים הפועלים על־פי החוק היבש יוצאים בנזקים גדולים, נהגים „עבריינים" יוצאים ברווח, ומנצלים את העדר הסדר והמשמעת בנושאי השיפוט ■ הפיתרון: שיפוט ברמה בין־לאומית

החיפושית של רועי ערן עפה מן המסלול, על ארבעת גלגליה, חזרה ועלתה עליו ללא אישור, ולא נפסלה...

הילוך חורק

לו היתה החיפושית נפסלת, היה רוני בפורד אסקורט „חלף" שלו זוכה באפשרות לעלות לגמר

„תשמע, אמר מישל גדז', המתמודד על תואר אלוף ישראל, לחברו אהוד לביא, „אני נותן לך את כל הנקודות והפרסים שקיבלתי במירוץ האחרון, ואתה, בתמורה, לא תגיש נגדי תלונה משמעתית..."

ועד המועדון המוטורי הישראלי היה עשוי להסכים לעיסקה שכזאת (!), אלמלא הכריז מתחרה אחר, רוני סמדרסמן, שבמקרה כזה יתרום גם הוא את הנקודות שצבר לאחר שני ניצחונות, לידידו הטוב רם לנדס. „שנינו נלך לים במקום להתחרות במירוץ סרכות..." העיסקה נפלה, ואהוד לביא הגיש את התלונה האמורה.

נגיחות פראיות

הכל החל בתחרות שהתקיימה ב־5 באוגוסט באשקלון. מישל נהג ב„סיטרואן ויזה 4X4", והוביל את מיקצה הגמר, עד שעף מהמסלול, ומספר מכוניות הצליחו לחלוף על פניו. מישל חזר למסלול, והחל במרדף דרמטי בעקבות אותן מכוניות שהובילו עליו ללא מורא (מישל הוא מבקר המועדון המוטורי). המרדף התנהל לאורך שתי הקפות תמימות, שבמהלכן קיבל מישל, אם להשתמש בשפת חברי המועדון המוטורי הישראלי, „שכל של קוף". המגוש של הויזה הלבנה לא חדל מלחלק מהלומות למתחרים, כשאת המנה הקשה ביותר ספגה הפג'ו 205 G.t.i. של אהוד לביא, מכונית שלא מכבר עברה טיפול פחות מסור לאחר התהפכותו של אהוד במירוץ הראשון העונה.

על התייחסותו האלימה של מישל לחבריו המתחרים שילם הנהג באיבוד המקום השני, בו סיים בסופו של דבר, והוצב ע"י השופט במקום השלישי. (? ?

– למה שלישי? מדוע לא רביעי? או חמישי? בכלל, מדוע מקום כלשהו ?) לעברו של מישל לא חונף רגל שחור, שמשמעותו פסילה, למרות שסגנון הנהיגה של גדז' חזר על עצמו בכל אחת מהקפות הגמר.

דרמות במחיר הכרטיס

הצופים, שקנו כרטיסים, והתיישבו ביציעי אתר המירוצים של אשקלון, אינם מודעים תמיד לכל מה שמתחולל למטה, על המסלול ולצידו. מחיר הכרטיס לא היה נראה להם גבוה מדי, אילו היו מעודכנים בכל הדראמות המרתקות הקשורות בנפשות הפועלות מאחורי ההגה. אולי היו מוחלים אפילו על החוסר במקומות ישיבה מסודרים, על השמש האשקלונית, על האבק ועל ההפסקות שבין המקצים, שלא פעם אינן מוצדקות. הגורם העיקרי לאווירה המתוחה המלווה את המתחרים על המסלול, הוא, לדעתי, צורת השיפוט. כשהשופט הראשי, סימן־טוב, אינו דווקא האשם העיקרי: הוא עובד ללא תקנון מסודר, נאלץ להכריע על־פי הרגש, כשהוא אינו מסוגל לראות ממקום תצפיתו המרוחק מה שבאמת מתרחש בין המכוניות המתחרות. אפילו משקפת לא תעזור כאן, שכן – היא תצמצם את שדה הראייה שלו. בנסיבות שכאלה, נאלץ השופט סימן־טוב להעזר בשופטי המסלול, המתרשלים, ומעבירים לו את התרשמותיהם באמצעות מכשירי קשר.

התוצאה הבלתי נמנעת מכל התנאים שהוזכרו, היא שאפילו החלטת שופט אחת לכל אורך היסטוריית המירוצים הקצרה שלנו, היתה הוגנת ומוצלחת. כדוגמה קלאסית אפשר להציג את מיקרהו של מוטי פרייס, הנוהג ב־ג.ס.או 1,000, מס' 8. בכניסה לישורת הקצרה בוחרים רוב הנהגים בקו אופטימלי אחד: שומרים על נסיעה בצד שמאל, אחרי סיבוב הפרסה, ודואגים לכניסה הרוקה לשוליים הפנימיים של הישורת. שיטה זו נכונה למכוניות בעלות הנעה אחורית וקידמית כאחת. בהקפה הרביעית של אותו מירוץ התמקם פרייס במקום הנ"ל, שהוא אחד המקומות הקריטיים של במסלול, וגילה שאר קסרזון, באינוצ'נטי האדומה, מנסה לעקוף אותו דווקא מצד ימין, בפתח ההולך וצר שבין הג.ס.או לבין השוליים החוליים של המסלול. אך גילה מהר מאוד למה מובילה עקיפת מכונית הנמצאת באמצעו של היגוי יתר חריף: האינוצ'נטי גמרה בחול. פרייס דהר לעבר קו הגמר, ו... קיבל דגל שחור שהוריד גם אותו מהמסלול.

אם אנו רוצים באמת ובתמים לקדם ולהצעיד את הספורט המוטורי הצעיר שלנו – עלינו לשאוף לכך שרמת השיפוט תהיה גבוהה ככל האפשר, ושכל מתחרה יידע שהוא זוכה ליחס הוגן ושווה. ■

בכניסה לביתו של ארי פרימן חונים אופני ה־B.M.X. שלו ■ אופני ההילוכים מאוחסנים בתוך הבית פנימה ■ נער בן 14 מסביון, שעשה על אופניו קילומטרז' שלא היה מבייש כמה מכוניות מהירות במיוחד

ארי פרימן הוא נער במלוא צמיחתו. בן 14 חסר חודש. 172 סנטימטר היה גובהו בעת ששוחחנו עמו לאחרונה, לפני מספר שבועות. אולי הוסיף כמה סנטימטרים בזמן הזה. משקלו היה 59 קילוגרמים. חיוך־של־מבוכה מקדים כל תשובה חסכנית שהוא מוכן לתרום לנו. בלונדי „גזעי", מהסוג שהבנות נהנות להשעין ראשן עליהם.

יליד לוס־אנג'לס שבארצות־הברית. בן לאם (דליה) ילידת חיפה ואב (לי, עורך־דין במקצועו) יליד קליפורניה. עולה חדש, עם דרכון כפול. עם שתי שפות. תלמיד בית־הספר האמריקני בכפר־שמריהו.

תחביב אהוב עליו במיוחד – רכיבה על אופניים.

„בגיל ארבע קיבלתי את זוג האופניים הראשון. עם שני גלגלים. ומאז – האופניים ואני חברים. היו לי עד היום בסך־הכל שש זוגות אופניים", הוא מספר.

האופניים: ידיד טוב

„בין היתר, היו לי אופני BACK STREAK־ו DIAMOND HOT, ללא מהלכים. גם אופני 'סילו' שווייצרים, מיוחדים לתעלולים. וכמובן, 'פיז'ו' מצרפת".

בעקרון, רואה ארי באופניים ידיד טוב, לאו דווקא לצרכי ספורט ותחרויות. „מה שהמכונית היא בשביל הגדולים, האופניים הם בשבילי".

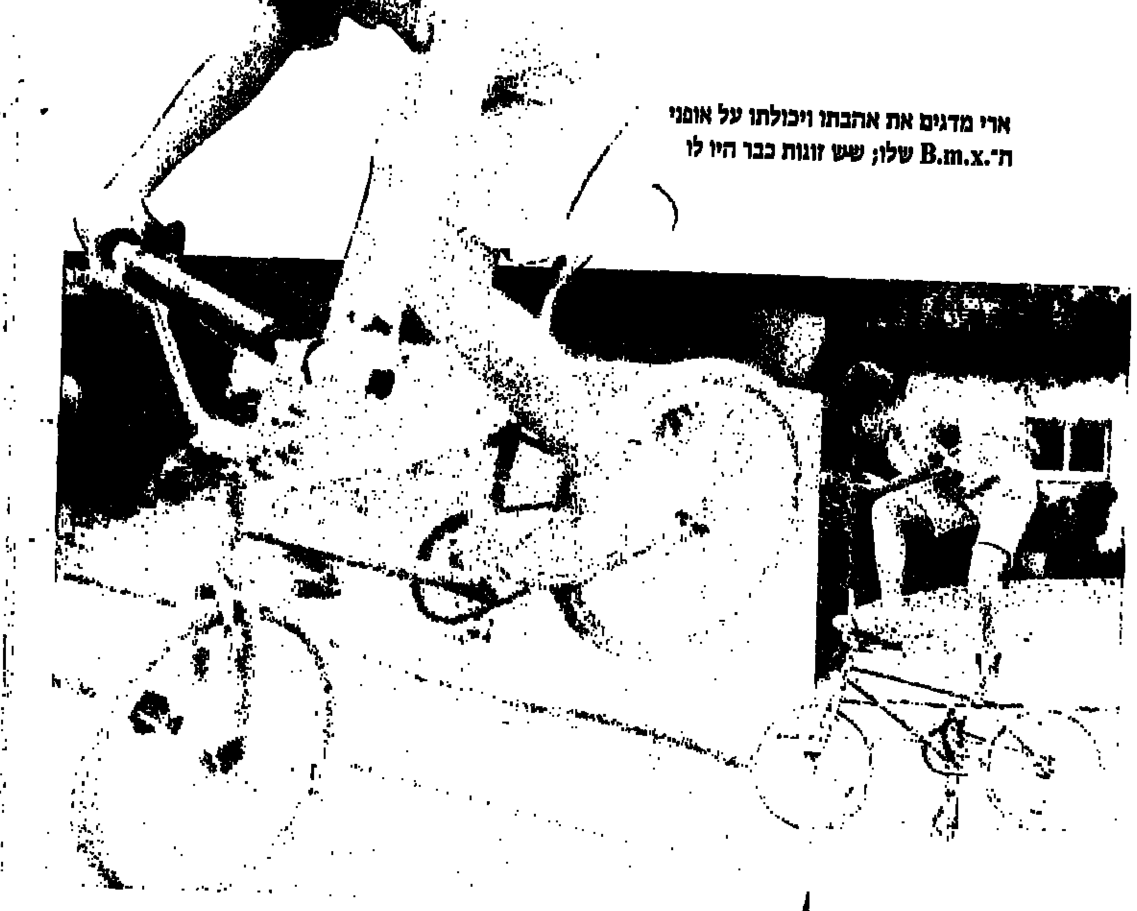
מסתבר, כי אופניו של ארי עשו במשך השנים קילומטרז', שלא היה מבייש גם מכוניות.

לפני כשנה השתתף בטיול מטעם בית־הספר, מהרצליה לראש־הניקרה ובחזרה, שנמשך ארבעה ימים. על אופניים כמובן. עוד קודם, בטרם מלאו לו 13, חצה יחד עם אביו את הולנד – ברכיבה על אופניים. גם כבישי אנגליה ונופיה מוכרים לו ולאופניו.

„מה שחסר לי בישראל, זה מסלולים מיוחדים לרוכבי אופניים", הוא אומר. „אילו היו כאלה, היה התחביב הזה פופולארי הרבה יותר. בלי מסלולים מיוחדים, ממש מסוכן בכבישים".

זו הסיבה שהוריו אינם מרשים לו להגיע מסביון (מקום מגוריו) לבית הספר בהרצליה, רכוב על אופניו. הוא נאלץ להסתפק ברכיבה בשכונה, או בסופי־שבוע, בלווית מבוגרים, למרחקים גדולים יותר.

„הרכיבה על אופניים היא כיף לא רגיל. אתה והאופניים כמו גוף אחד. טסים קדימה, באויר הצח, בנופים יפים, עוברים מרחקים. ההרגשה נפלאה. כמובן, תוך כדי כך אתה גם מפעיל את כל שרירי גופך.

ארי מדגים את אהבתו ויכולתו על אופני ה־B.m.x. שלו; שש זוגות כבר היו לו

גם אחרי המכונית

„אני חושב, שאמשיך לרכב על אופניים, גם כשיהיה בידי רשיון למכונית. האופניים, לפחות היום, זה כמו חבר הטוב ביותר שלי", אומר ארי, ואתה רואה בעיניו ברק של סיפוק נערי.

בן 8 היה, בלוס־אנג'לס, כשקיבל מתנה – אופני B.M.X. „הם כבדים יותר, יציבים יותר, חזקים, ממש מזמינים אותך להשתעשע עמם. לא מקרה, שהרכיבה על B.M.X. הפכה עד מהרה לאופני תחרות של תעלולים ופעלולים. כמובן, גם אני נגררתי לכך. ראיתי אחרים רוכבים, תוך כדי תרגילי אקרובטיקה – והצלחתי לחקות אותם.

„לא, אינני הטוב ביותר. יש בשכונה שלנו טובים ממני. אבל אני משתעשע על ה־B.M.X. כמעט כל יום. עם חברים ובלי. ובכל פעם אני מוצא עצמי מגלה טריק חדש.

„זה לא קשה וגם לא מסוכן. מי שיש לו שיווי משקל טבעי, יכול לעשות כמעט כל תרגיל על האופניים האלה. זה ענין של אימון. ככל שאתה רוכב ומנסה יותר – אתה גם מצליח יותר. כמעט ואין בכך סיכון. האופניים האלה יציבים, וגם אם אתה מחליק לפעמים, הסיכון לא גדול יותר מאשר נפילה והחלקה בכל משחק אחר. חוץ מהכיף שיש בזה. כן, גם מהנפילה"...

גלישה ממצוקים

ארי אינו מה שנקרא „שוכב". הוא דווקא עושה רושם רציני. מה שלא מונע ממנו לאהוב, בצד הרכיבה על אופניים, גם טיולים, מסעות ולפני כחודשיים בחר, במסגרת טיול בחירה בבית־הספר – גלישה ממצוקים באיזור ים־המלח), החלקה בסקייטבורד ובייסבול. הוא איננו הטיפוס־הספורטאי, אבל בגילו מתעניינים רוב החברים בספורט – והוא לא יוצא מן הכלל.

כן, שמע על מכבי תל־אביב בכדורסל, ולפעמים עוקב אחרי משחקיה בטלוויזיה. לא מבין הרבה בכדורגל. ומשתתף כמובן בפעילות הספורט של בית־הספר. אבל האהבה הספורטיווית האמיתית שלו הם שני זוגות האופניים.

אופני ההילוכים בתוך הבית. אופני ה־B.M.X. בכניסה לחצר. הם בשימוש יומיומי, תמיד מוכנים ל„סיבוב", לפעלולים חדשים. הם חלק מן הבן אדם הצעיר. ■

י.פ.

מידע לצרכן

מרכז העסקים הצמוד למלון דן-פרורמה בחיפה הינו מלאכת מחשבת של אמנות חזותית ויכולת עיסקית גם יחד. הבנין יפהפה, מעוצב להפליא ואינו נופל ברמתו ממרכזי העסקים המפוארים בעולם. למרות הפאר וההידור אין המחירים בחנויות השונות לעשירים בלבד. ההיפך הוא הנכון, כל אחד יכול למצוא כאן תשובה מתאימה לכיסו. בחדשים הראשונים להפעלתו הוא מושך כ-5000 מבקרים מדי יום, אחוז גבוה מהם גם קונים. התחזית: מרכז פנורמה הולך להיות מוקד הקניות הלוהט ביותר של הימים האלה. פרט לתושבי חיפה והצפון הוא משרת תיירים ואורחים אחרים, לרבות ישראלים שמזדמנים לחיפה.

מאת: יואב עומר

מרכז פנורמה החדש בחיפה, שנפתח לקהל בחודש נובמבר, מהווה חידוש של ממש בנוף העסקים בארץ. הוא בנוי בהידור רב ומורגשת המחשבה הרבה שהושקעה בתכנון כל פרט ופרט בו. הארכיטקטורה המיוחדת, הכוללת למשל מעלית שקופה ומוארת יוצרת אטרקציה לקהל המבקרים והקונים. אפשר לבוא למקום הזה, לטייל שעות בין הקומות השונות ולהינות רק מן המראות המשגעים שמסביב. מאז נפתח מרכז פנורמה, מבקרים בו מדי יום כ-5000 איש כאשר מתוכם, לפי סטטיסטיקה בדוקה, כ-72 אחוזים גם קונים בפועל. זה אחוז מדהים המוכיח שקהל הצרכנים הפוטנציאלי אוהב את הקניה הנוחה והנעימה ואינו נרתע מן הפאר הרב, היכול להביא באופן טבעי למחשבות על מחירים מופרזים. שטחו של מרכז פנורמה כ-6300 מ"ר כאשר שליש ממנו תופס הכל-בו (שלוחה של כל-בו שלום התל-אביבי) ויש בו כ-25 חנויות המקיפות כמעט את כל תחומי הקניה האפשריים. אופנה מכל הסוגים, ביגוד לכל הגילאים, נעליים, בגדי-ים, מזון, סופר, בגדי-עור, תכשיטים, כלי-בית, ממתקים, בגדי תינוקות והריון, מתנות לתיירים, שטיחים, ספרים, מספרה וכמובן שתי קפיטריות נעימות לישיבה, כאשר אחת מהן משקיפה אל נופה המרהיב של העיר.

מרכז פנורמה שונה מאשר מרכזי הקניות בארץ. מבחינה חזותית הוא אינו נופל ברמתו ממרכזי העסקים המפוארים בעולם. בישראל הוא הראשון מסוגו. מאפיינת אותו גישה עיסקית חדשנית. למשל, כל החנויות בו פתוחות עד 8 בערב מדי יום, כולל יום ג', גם במוצאי-שבתות פתוח. אחת לשבוע מתקיים במקום אירוע כמו תצוגת אופנה או הופעת אמנים והקהל נוהר בהמוניו. התוצאה הישירה היא הגברה משמעותית של המכירות. הגישה השווקית הזאת מוכיחה את עצמה יפה. הציבור אוהב סגנון כזה של קניה, משולב עם בידור והנאה. עובדה, הרעיון רץ קדימה במהירות רבה וצובר תאוצה. מומחים העוקבים אחר התפתחות הרגלי הקניה במרכז פנורמה טוענים שעתידו ורוד ביותר.

למרות הפאר הרב המורגש בכל פינה אין המחירים בחנויות לעשירים בלבד. נכון יותר לומר שכל אחד יוכל למצוא כאן תשובה מתאימה לכיסו. זה יהיה אולי סוד ההצלחה האמיתי של המקום. היכולת להביא את הקונים מכל שכבות הציבור מבלי להבהיל אותם מראש.

מרכז פנורמה צמוד למלון דן-פנורמה המחודש ויש בו חניון גדול מאד, שפתוח במקביל לשעות הפתיחה. אגב, חלק גדול מן החנויות מעניקות כניסה חינם לחניון ללקוחות הקונים מעל סכום מסויים.

אחראית על תיפקודו התקין של הבנין חברת ניהול ואחזקה. בניהולו של שמעון כהן, אל"מ במילואים, שהביא עמו מן הצבא הרבה ידע מינהלי ויכולת ארגונית אותה הוא מיישם בהצלחה בשטח. בין השאר אחראית החברה על שירותי האבטחה והנקיון (הנקיון הוא אכן אחד מסימני ההיכר הבולטים של המקום), אנרגיה ופרסום וכל עבודות התחזוקה המתבקשות.

ועוד משפט אחד: אתם צריכים לבקר במרכז פנורמה כדי להבין שיש גם קניה בסגנון אחר, אולי כזה שאתם עדיין אינכם מכירים.

PANORAMA CENTER

